

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- Gazze Proletaryası Emperyalist Savaşta Ezildi s. 1
Savaşa Karşı EKP Manifestosu s. 4
Erzincan Maden Kazası s. 5
Almanya: Kapitalizm Krizde ve Faşizm Yükselişte s. 7
Antep'te Grevler Sürüyor s. 12
Bangladeş: Sınıf Mücadelesi Alevleniyor s. 13
G. Afrika'da Madencilerin Mücadelesi Sürüyor s. 18
Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri s. 21
İşçi Konseylerinin Kurulması Üzerine Tezler s. 25
Parti Örgütünün Temelleri Hakkında Kılavuz s. 26
Evet, Biz Dogmatiz s. 28
Vefat İlanları s. 31

Gazze Proletaryası Dünya Emperyalizmleri Arasındaki Savaşta Ezildi

Orta Doğu'daki savaşın askeri operasyonların büyük bölümü Gazze Şeridi'nde yoğunlaşıyor. Yoğun bombardımanlar zaten harabeye dönmüş nüfus merkezlerini vuruyor ve Hamas milisleri ile sözde "Filistin direnişinin" daha küçük oluşumlarını İsrail silahlı kuvvetleriyle karşı karşıya getiren şiddetli kara çatışmaları yaşanıyor.

Bombardımanlarda Filistin tarafındaki kayıplar şu anda on binlerle ifade ediliyor ve bu yazı yazıldığında Gazze yetkilileri bombardıman ve çatışmalarda 24.000 kişinin öldüğünü, ayrıca cansız bedenleri enkaz altında kalan birkaç bin kişinin de kayıp olduğunu bildiriyor.

Bunlar, iki tarafın elindeki silah ve araçların büyük ölçüde farklı olmasıyla karakterize edilen asimetrik bir savaşın korkunç maliyetleridir.

Ancak kara savaşı, Gazze'de 180'den fazla askerini kaybeden İsrail ordusu için bile maliyetsiz değildir. 7 Ekim 2023'te İsrail topraklarının derinliklerinde gerçekleştirilen saldırının kayıpları da eklendiğinde ölü sayısı 500'ü askeri personel ve 900'ü sivil olmak üzere 1.400'e ulaşmaktadır.

Bu korkunç bilanço, bu ürkütücü şiddet dalgasına ilişkin ilk değerlendirmelerimizi doğrulamaktadır: bu bir halk savaşı değil, burjuva devletler arasındaki bir savaştır. İki kamptaki kayıpların eşitsizliği ve çatışmanın asimetrik doğası bu durumu hiçbir şekilde hafifletmemektedir. Her iki tarafın da kör bir milliyetçi öfkeyle, en başından beri düşmanı yok etmek istediklerini ilan etmeleri bunu kanıtlamaktadır. Başından beri savaş operasyonlarının yürütülme şekli ve çatışmanın daha sonraki gelişimi bunu doğruladı: Hamas nasıl 7 Ekim'deki şiddetli ve beklenmedik saldırısında İsraili sivilleri ve göçmen işçileri esirgemediyse, aynı şekilde İsrail hava kuvvetlerinin öfkesi de Hamas milisleri ile silahsız Filistinli siviller arasında hiçbir ayırım yapmadı. Tüm sivil nüfusun Hamas milislerine bu alçakça asimilasyonunu kutsayan İsrail Cumhurbaşkanı Herzog'un Ekim ayı ortasında söylediği şu sözler oldu: "Tüm bir ulus sorumludur; sivillerin farkında olmadığı ve olaya dahil olmadığı söylemi kesinlikle yanlıştır".

Bu savaşta güç dengesi her ne kadar İsrail Devleti lehine çok dengesiz olsa da, iki tarafı savaşın

yürütülme biçiminde birbirine çok benzeten bir unsur var: çok yüksek sayıda sivilin katledilmesinde herhangi bir vicdan azabı duyulmaması. Gerçekten de, her iki tarafın silah arkadaşlarına verilen emirlerin, milliyetçi duyguları, savaşı dürtüleri ve intikam arzusunu körükleyerek, karşı kampta en fazla sayıda sivil kayıp verdirmek olduğu giderek daha belirgin hale geliyor.

İki tarafın orta vadeli hedefleri, ellerindeki güçlerin eşitsizliğine bağlı olarak farklılık gösterse de durum böyledir; bu durum her iki taraftaki propagandanın devam eden savaşın gerçek yok edici karakterini gizlemek için kullandığı bir husustur. "Filistin direnişinin" burjuva liderliği, var olmayan bir ulusal kurtuluş mücadelesi önermekte ısrar ediyor, ancak öyle olsaydı, Gazze halkını İsrail'in korkunç intikamına bu kadar alaycı bir şekilde maruz bırakmazdı.

Dahası, Filistinlilere dayatılan iğrenç ulusal baskıya karşı mücadele, gerici Hamas tarafından yürütülen, nerede olurlarsa olsunlar Yahudileri öldürmeye yönelik kasıtlı programa uygun olarak sivillerin katledilmesi düzlemine oturtulmamış olsaydı, başta işçi sınıfı olmak üzere İsraililer arasında bile destek bulabilirdi.

Mevcut İsrail hükümeti ise, tüm vatandaşlarına değil Yahudilere ait olacak bir "Yahudi Devleti" anlayışına sahiptir. İsrail burjuvazisi, önce pan-Arapçı sonra da pan-İslamcı milliyetçi propagandanın yaklaşık bir asırdır Müslüman ülkelerde yerleşik hale getirdiği antisemitizmi, iç cephe safları sıklaştırmak için kullanmaya çalışmaktadır. Böylece, İsrail halkını Ortadoğu'da ve dünyada, kendi küçük gettolarının sınırları dışında, herkesin Yahudilerin ölmesini istediğine ikna etmeyi başarır, İsraili işçiler de içgüdüsel olarak "kendini" uluslarının ve "kendini" devletlerinin askeri gücüne sığınacaklardır. Bu noktada Netanyahu hükümeti, İsrail Devleti'nin bekasının tehlikeye girebileceği kabusunu akıllıca kullanmayı biliyor.

Hamas'ın burjuva liderliği, zenginliği gaz ve petrol madenciliğine dayanan ve kapitalist çürümenin genel resmini tamamlamak için topraklarında Orta Doğu'daki en güçlü ABD askeri üssünü barındıran bir monarşi olan Katar'da bulunmaktadır. Bu, ABD'nin Hamas'ı birkaç yıldır "terörist örgüt" ilan etmiş olmasına rağmen böyledir.

İsrail hükümeti, devam etmekte olan askeri operasyonların çıkış noktasının, Filistin nüfusunun en azından bir bölümünü, yaşanmaz hale getirilen Şerit'ten çıkmaya zorlamak olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyor gibi görünüyor.

Bugün Gazze Şeridi nüfusunun yaklaşık yüzde 90'ı evlerini terk etmiş ve sığınacak bir yer aramak için bombaların altında dolaşıyorsa, bölge sakinlerinin yüzde 1'inden fazlası savaş olaylarında hayatını kaybetmişse, on binlerce yaralı yeterli sağlık hizmeti alamazken nüfusun geri kalanı açlık ve susuzluğa zorlanıyorsa, kapitalist rejimin kurumlarının "insani felaket" olarak nitelendirdiği bu durumun, aralarında nüfusun büyük bir kısmının Şerit'ten tahliyesinin de yer aldığı sert kararları dayatacağı açıktır.

Şimdiye kadar BM Genel Sekreteri bile Gazze'de bir kıtlığın baş gösterdiğini ve Şeridin yaşanmaz hale geldiğini söyledi. Tüm bu açıklamalar, etnik temizlik gerçeğini gizlemeyi amaçlayan bir "insani yardım operasyonu" için zemin hazırlayabilir. Bu devletin hükümetinde yer alanlar arasında, "mutlak kötülüğün" gözde mekânı olan Gazze'nin kelimenin tam anlamıyla "yok edilmesi" gerektiğini savunacak kadar ileri gidenler varken, İsrail yöneticilerinin en başından beri böyle bir sonucu arzulamadığını düşünmek zor. "Delenda Chartago" (Kartaca yıkılmalı) sözü yerine getirildi.

Ancak İsrail güçleri tarafından yürütülen askeri operasyonlar Gazze ile sınırlı değil. Batı Şeria'da da Tsahal, işgal birliklerinin uzun zamandır alışkanlık haline gelen tutumlarıyla, boyun eğdirilmiş nüfusu hor görerek terörize etmeyi amaçlayan polis eylemleri gerçekleştiriyor. Batı Şeria'da 7 Ekim'den

bu yana 300'den fazla Filistinli Tsahal tarafından gerçekleştirilen baskınlarda, hava saldırılarında ve İsraili yerleşimcilerin açtığı ateşte öldürüldü. Diğer 200'ü ise 2023'ün önceki aylarından Filistinli kayıplardır.

Karşı kampta ise İsrail'in kara hareketından sonra Hamas ve siyasi uydularının İsrail toprakları içinde saldırı düzenlemesi ve sivil halk arasında ölüm ve yıkım yaratması daha zor görünüyor. Kassam füzeleri Şerit'ten giderek daha nadiren havalanıyor. Yine de İsrail halkı arasındaki korku duygusu devam ediyor ve yüz binlerce kişi Şerit'e yakın bölgelerde ve Lübnan sınırlarında yerlerinden edilmiş durumda.

İsrail Başbakanı Netanyahu, Lübnan sınırındaki çatışmaların ve Hizbullah milislerinin füze atışlarının ardından, Şii milislere sert bir ders vermekle ve Gazze'de yaptıklarını Beyrut'ta da tekrarlamakla tehdit etti. İsrail'in 2 Ocak'ta Beyrut'un bir banliyösüne düzenlediği hava saldırısında Hamas'ın askeri lideri Salih el-Aruri, partisinin diğer üyeleriyle birlikte öldürüldü. Aslında İsrail hükümeti savaşın başından beri Hamas'ın tüm askeri liderlerinin "ölü adamlar" olarak kabul edilmesi gerektiğini ilan etmişti.

Bu saldırı, İran'a organik olarak bağlı Lübnanlı milis gücü ve süregelen çatışmada Hamas'ın ılımlı bir müttefiki olan Hizbullah'a bir meydan okumadır. 8 Ocak'ta Hizbullah'ın elit milislerinin komutanı Cevvad el Tavit'in İsrail insansız hava aracı tarafından öldürülmesiyle Hizbullah'a açıkça yeni bir mesaj verilmiş ve İsrail'in Lübnan'la yeni bir cephe açmaya hazır olduğu gösterilmiştir.

Hizbullah ve Suriye'de konuşlanmış İran yanlısı milisler vasıtasıyla İran'ın İsrail'e sınırı olduğu ama İsrail'in İran'a sınırı olmadığı söylenmektedir ki bu da Tahran'daki rejimi, İran'ın gerici medyası (ve İran'ın siyasal İslam'ın yandaşı haline gelmiş solcu takipçileri) tarafından İsrail Devleti olarak adlandırılan "Siyonist Varlık" karşısında stratejik bir üstünlük durumuna getirmektedir.

Bu durum, İsrail'in İran yanlısı milisleri ve Suriye silahlı kuvvetlerinin askeri tesislerini hedef alan yüzlerce hava saldırısıyla Suriye üzerindeki askeri baskıyı açıklamaktadır.

Dahası Rusya, Ortadoğu bölgesinde her zaman demir müttefiki olan Suriye Devleti'nin hava sahasını hiçbir zaman savunmaya çalışmadı. Rusya, iyi ticari ilişkilere sahip olduğu İsrail'e "güvenlik" anlamında bir şeyler sunmak zorundaydı. Buna karşın İsrail hükümeti, Ukrayna'yı işgali nedeniyle Moskova'ya karşı ekonomik yaptırımları hiçbir zaman benimsemedi. Yaklaşık on yıldır gölgede kalan ancak gün ışığına çıkmaya başlayan bu anlayış, İsrail'in İran'a karşı provokasyonlara girişmesine olanak sağlıyor; Aralık ayı sonunda Suriye'deki İran Pasdaran'ının üst düzey lideri Seyyid Rıza Musavi'yi bir hava saldırısında öldürmesi gibi. Musavi'nin öldürüldüğü yerin Şam'a çok da uzak olmayan bir Şii hac merkezi olan Seyyide Zeynep kasabası olması, İran'a yönelik çifte tehdit sinyali anlamına geliyor.

İsrail ve İran arasındaki rekabetin Kızıldeniz tarafı, İran'ın müttefiki Yemenli Şiiiler olan Husilerin dünya ticaretinin ana arterlerinden birindeki deniz trafiğini tehdit eder hale geldikleri yerdir.

Füze saldırıları ve Husi baskınları tehdidini daha da arttıran yeni anlaşma, İran ve Suudi hükümetleri arasında geçtiğimiz Mart ayında Pekin'de varılan anlaşmanın bir devamı niteliğinde. Yemenli isyancıların rakibi olan Suudi Arabistan, Husilerin kontrolündeki Yemen'in Hudeyde limanına uyguladığı ablukayı kaldırdı ve Kızıldeniz'deki yıkıcı eylemlere karşı ABD destekli uluslararası koalisyonu katılmadı. Bu unsurlar Riyad'ın zemin seçimine işaret ediyor olabilir ancak şu anda işler o kadar da doğrusal değil; Orta Doğu bağlamında dengelerdeki herhangi bir kayma, bazı tepkilere yol açacak gibi görünüyor. Eğer 7 Ekim saldırısı kısa vadede Suudi Arabistan, İsrail ve diğer Arap devletleri arasındaki yakınlaşmayı engelleme hedefinde başarılı olduysa, bunun kırılğan bölgesel dengeler üzerinde daha fazla ters tepki yaratması

kaçınılmazdır.

Bu çelişkiler arasında İsrail ya da ABD yandaşı olmaksızın İran ve Suudi Arabistan arasındaki ilişkilerin güçlenmesini engellemek isteyenlerin eylemleri de yer alıyor. Bunun bir örneği 3 Ocak'ta İran'ın Kerman kentinde İranlı General Kasım Süleymani'nin anma töreni sırasında meydana gelen bombalı saldırıdır. Süleymani, 4 yıl önce ABD'nin Irak'taki bir operasyonu sırasında öldürülmüştü. Saldırıyı IŞİD üstlendi ve Ortadoğu burjuvazisinin önemli bir kesiminin İslam Cumhuriyeti'nin artan bölgesel etkisine karşı çıkma kararlılığını teyit etti. İran ise "Filistin direnişi" davasının büyük destekçisi olarak görünmek için her şeyi yapıyor.

Günümüzün burjuva savaş oyunu, hayal edilebileceği kadar mantıksız, canavarca ve çarpıktır. "Yan etkileri" arasında Filistinliler ve Yahudiler için yeni ve belirleyici "nihai çözümler" de bulunmaktadır.

Beklenmedik anlaşmalar, ani dönüşler ve ihanetlerin ortasında, çatışan güçlerin kendilerini gizemli bir şekilde sunmalarının perdesi arkasında çok basit bir açıklama yatmaktadır: Büyülenmiş sermaye dünyası, rakip burjuvalar saçlarını yolup aynı zamanda kapitalist üretim tarzının genel felaketinin girdabında çözülmemek için el ele tutuşurken, hala uyuyan ve uyanmasından korkulan bir proletaryaya karşı sürekli bir saldırı savaşı sürdürmektedir.

Enternasyonal Komünist Partisi Tüm Proleterleri İç Cepheyi Kırmaya Çağırıyor!

Burjuva savaşlarının her iki cephesinde de proleter bozgunculuk için, uluslararası işçi kardeşliği için bir parti manifestosu...

Ukrayna'dan Gazze'ye - Dağlık Karabağ'dan ve Balkanlar'dan Tayvan'a kadar tutuşmaya hazır tüm sorun noktalarından geçerek - kapitalizm bir savaş kıyameti vaat ediyor.

Cephelerin her iki tarafında da burjuva siyasi rejimler - ister demokratik ister otoriter olsunlar ya da dinsel olanlardan sahte sosyalist olanlara kadar çok çeşitli ideolojilerin arkasına gizlenmiş olsunlar - savaşı düşmana, onun siyasetine, onun medeniyetine yüklüyorlar: Rus-Çin otoriterliği, ABD hegemonik kültürü, İslami aşırılıkçılık, Siyonizm...

Esasında, kapitalist ekonomik çıkarlar bu ideolojik perdelerin arkasına saklanmaktadır. İdeolojik bombardıman yeterli olmadığında, burjuvalar proleterleri savaşacak yabancı bir düşman olduğuna ikna etmek için terörist katliamlara başvurmaktan çekinmezler. Modern kapitalist savaş, kurbanlarını esas olarak siviller, yani proleterler arasından seçmesiyle tüm öncekilerden ayrılır.

Kapitalizmin küresel ekonomik krizi, giderek daha fazla çatışmanın ateşlenmesini ve üçüncü bir emperyalist çatışmaya doğru yönelimi belirlemektedir. Yetmişli yılların ortalarından bu yana bunak, sözde Batı kapitalizmlerinin başına bela olan aşırı üretim, şimdi Çin başta olmak üzere, otuz yıldır dünya kapitalizmini ayakta tutan artık genç olmayan Asya kapitalizmlerinde de kendini gösteriyor.

Krizin amansız ilerleyişi şirketler ve kapitalist devletler arasındaki rekabeti şiddetlendiriyor: savaş ticari olmaktan çıkıp askeri bir hal alıyor. Barışta burjuva şirketler ve devletler ekonomik rekabette kazanmak için işçilerinden ekonomik fedakarlıklar isterken, savaşta ülkenin sözde üstün çıkarları için kendi hayatlarını feda etmelerini istiyorlar.

İşçilerin sömürüye karşı mücadelesi, daha düşük ücretler ve daha kötü çalışma koşullarıyla birbirlerine karşı rekabeti önlemek, ortak uluslararası eylemlerine ve dolayısıyla kapitalizmin tüm insanlığı sürüklediği emperyalist savaşa karşı çıkmalarına doğru ilk adımdır.

Sadece işçi sınıfının uluslararası birliği savaşı önleyebilir ya da durdurabilir. Ancak bu birlik,

Kiliseler ya da politikacıların ikiyüzlü çağruları gibi, toplumsal barış ve iyi duygular adına ahlaki değerlere yapılan muğlak atıflara değil, her şeyden önce içsel bir düşmana, yani kendi ulusal burjuvazisine ve onun siyasi rejimine karşı kendi koşullarını ve yaşamın kendisini savunmak için birlikte mücadele etme ihtiyacına dayanmaktadır. Bu nedenle, tüm ülkelerde burjuvaziler işçilere, çektikleri acıların nedeni olacak, savaşılmaması gereken bir dış düşman gösterirler.

Filistinli proleterler, on yıllardır onları Arap-Ortadoğu burjuvazilerinin bir kısmıyla ve onları destekleyen dünya emperyalist güçleriyle pazarlık yaparak kullanan Filistin burjuvazisinin çıkarları için kurbanlık koyundur. İsrail proleterleri bile kendi burjuvazilerinin, onun ABD emperyalizmi tarafından desteklenen kendi kapitalist yaşam alanını inşa etme ihtiyacının kurbanıdır ve eğer onu devrimle siyasi olarak deviremezlerse, onun tarafından on binlerin öleceği bölgesel ve küresel bir çatışmaya zorlanacaklardır.

Filistinli proleter kitleler, "Ürdün'den denize kadar" "özgür Filistin" hedefinin peşinden giderek değil, İran'dan Mısır'a, Irak'tan Lübnan'a, Suriye'den Türkiye'ye kadar bölgedeki tüm ulusal rejimlere karşı uluslararası işçi devrimiyle acılarına son verecektir. Bugün katil burjuvazilerin kanlı entrikalarıyla etnik gruplara ve dinlere göre bölünmüş olan işçilerin gerçek barış içinde bir arada yaşamasını ancak burjuva rejimleri ve onların çıkarlarını silip süpüren proleter sınıfın toplumsal devrimi mümkün kılacaktır.

Erzincan Maden Kazası

13 Şubat'ta Erzincan'ın İliç ilçesindeki Çöpler altın madeninde siyanür liç işleminden sonra depolanan toprak yığınının heyelana dönüşmesi sonucu en az dokuz işçi göçük altında kaldı ve büyük bir doğa tahribatı yaşandı.

Kazanın kendisi 13 Şubat'ta gerçekleşse de, aslında madenin kendisi patlamaya hazır bir bombaydı. Madende 14 yıldır çalışan ekip liderinin verdiği röportaja göre, madende 3 yıla yakın bir süredir güvenlik harcamalarından tavizler veriliyordu. Bunun üstüne yönetim, kalifiye elemanların yerine işi bilmeyen pasif elemanları işletmeye dahil etmekteydi. Bu pasif elemanların işe alınmasının en büyük nedeni, tecrübesiz ve şirketin her talimatına harfiyen uymak zorunda bırakılan yöneticiler ve mühendisler olmalarıydı. Ekip lideri, bu değişimin arkasında da Anagold'un SSR Madencilik'e satılması olduğundan söz etti. Son olarak yakınlarda bir köy ve barajın olduğunu belirttikten sonra, daha büyük bir facianın eşiğinden dönüldüğünü söyledi.

9 farklı yerden numune alan Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı, herhangi bir kirliliğe rastlanmadığını dile getiriyor. Bu yargının dürüstlüğünü ileriki aylarda anlayacağız demekle yetinsek de bu siyanürlü toprağın Fırat ve Dicle nehirlerine karışmasının belki milyonlarca insanın hayatından olmasıyla sonuçlanabileceğini de ekleyelim.

Erzincan Cumhuriyet Başsavcılığı'nın atadığı bilirkişi ön raporunda ise Anagold Madencilik'in Genel Müdür Yardımcısının değil, alt şirketlerinin madeni yeterince denetim ve gözetim altında tutmadığı kararına varıldı. Anagold Madencilik'in İşveren Vekili sadece Tali Kusurluymuş! Lenin 100 yıl öncesinde büyük firmaların yasalar önünde kendilerini korumak için ellerindeki ufak firmaları yem niyetine kullandığından bahsetmişti. Bunun yanında Operasyon Direktör Vekili'nin "ortaya çıkması muhtemel tehlikeli durumların belirlenerek risklere dönüşmesine yol açan faktörleri analiz ettirmediği, çalışanların risklerden korumak için gerekli tedbirleri aldırmadığı" yazıyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi de "Proses Oksit Müdürü"nü yığın liçindeki çatlakların artmasının büyük bir risk oluşturduğunu bildiği halde yolu kapatma emrini vermediği, "Oksit Operasyon Başmühendisi"nin yığın liçinde meydana gelen çatlaklar konusunda iş güvenliği uzmanı tarafından defalarca uyarıldığı

fakat aldırış etmeyip solüsyon verilmesine devam ettirdiği ve dolayısıyla yığın içinde hareketi hızlandırdığı ve en önemlisi bütün bu riskleri bildiği halde alanı boşaltma emrini vermediği, "Oksit Operasyon Mühendisi"nin yığın yapılan serbest malzemenin çimentoyla karıştırılınca yeterince dayanıklı olup olmadığına bakmaması sonucunda derin çatlakların oluşmasının önüne geçmediği ve gerekli uyarıların yapılmasına rağmen yeterli planlama yapmamasıyla alanı güvenli hale getirmedeği, "Borulama Süpervizörü"nü çatlakların normal olmadığını bilmesine rağmen solüsyona devam ettiği ve böylece malzemenin hareketini hızlandırıldığı ve daha birçok mühendisin, ustabaşının, süpervizörün, şirket müdürlerinin işçilerin can güvenliklerini hiçe saydıkları yazıyordu.

Şirketin Türkiye'deki müdürü 6 saat içersinde serbest bırakıldı. Firmanın Kanadalı yöneticisin de içinde bulunduğu 6 kişi tutuklandı, 2 şüpheli ise adliye kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Her ne kadar birçok suçlunun olduğu gözükse de bu işin ardında sadece bir tane suçlu vardır: O da kapitalist üretim tarzının kendisi! Bütün bu saydığımız insanlar elbette bu suça dahil olmuşlardır fakat böyle bir facianın arkasında sadece ama sadece bireyleri suçlu tutarsak sorunun ana öznesini gözden kaçıırız. Bu gözden çıkartmaların, gereksiz risk almaların, insanı kurban niyetine kullanmaların arkasında yine üretimin kâr elde etmek amacıyla yapılışı yatmaktadır. Böylesi insanlık suçları nedensiz yere tarihte tekrar tekrar gerçekleşmez. Öyle bir neden olmalı ki iş dünyasının iliklerine kadar işlenmiş, insanın varlığını o nedene bağlamış olmalıdır. Ve bu neden 200 yıldır üretimin kendisini tekelinde bulunduran kapitalist üretim tarzıdır. Üretimin nedenini kâr elde etmeye bağlayan kapitalist üretim tarzı, kendini devam ettirebilmek için böyle facialar yaşamamızı zorunlu kılar. Bir firmanın üretim araçlarından (bunlar gerek işin yapılmasında yardımcı olan aletler olsun gerek güvenlik önlemleri) kısması elde edeceği kârı etkiler. Hele Türkiye gibi ucuz iş gücünün bulunduğu ülkelerde, uluslararası sermaye olabildiğince kâr

elde etmek ister. Yazının başında ekip liderinin dediklerini hatırlarsak bütün bu ihmaller 3 yıl önce madenin Kanada merkezli olan SSR madencilğe satılmasıyla başlamıştı. Fakat sermaye nereli olursa olsun bunu yapmaya çalışır. 2014'te yaşanan Soma Faciası, ulusal sermayenin göz ardı ettiği güvenlik önlemlerinden kaynaklanmıştı. Bunun da yanı sıra, Anagold'un hisselerinin %20'si hala kurucu şirketinin, yani Türkiye merkezli Çalık Holding'de. Bu kazanın payı ne salt ulusal sermayenin ne de salt uluslararası sermayenin, ama düpedüz kapitalizmin!

Bağımsız Maden-İş Sendikasının'da hazırladığı rapora değinmekte fayda var. Raporun birinci maddesinde altın arama ve üretiminin Türkiye'de, Avrupa ve ABD'ye kıyasla ne kadar farklı olduğuna değinilmiştir. "Avrupa ve ABD'deki işçilerle aynı işi yapan işçiler Türkiye'de güvensiz, güvencesiz, önlemsiz, düşük ücretli ve baskı altında çalıştırılmaktadır. Benzer şekilde çevreye verilen zararlar ilgili de ABD ve Avrupa'da çok daha sıkı önlemler gündeme gelirken Türkiye'de bu önlemler aşılması gereken yasal engeller olarak görülmektedir." Türkiye'nin ucuz iş gücüne ev sahipliği yapması ve sendikal faaliyetlerin yıllarca baskılanmasının öngörülür bir sonucudur bu. Sermaye, insandan saymadığı işçiyi sömürebildiği kadar sömürmeyi kendine amaç olarak bilmiştir bir kere. Bu yüzden sendikal mücadelenin artırılması, tüm işçilerin ilk amacı olmalıdır. Rapor şöyle devam ediyor: "[...] Türkiye'de bu önlemler aşılması gereken yasal engeller olarak görülmektedir. Çalık Holding'in 13 Şubat sonrası söylediği 'Biz sadece finansal ortağız' açıklaması bu anlama gelmekte, Çalık Holding'in siyaset-bürokrasi-idare ilişkileri aracılığıyla işçilere ve çevreye yönelik her türlü kuralsız davranışın korunması güvence altına alınmaktadır" (Çalık Holding, Erdoğan Hükümeti altında en hızlı büyüyen gruplardan biridir. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak, 2007'den 2013'ün sonlarına kadar Çalık Holding'in genel müdürlüğünde bulunuyordu). Ekip liderinin işçi sağlığı ve iş güvenliği hakkında dediklerini doğrulayan bilgiler raporun 2. maddesinde bulunmakta. Özet geçmek

gerekirse, işçilerin koruma düzeyi düşük önlemlerdeki eksiklikler bir yana kullanılan makinelerin bozulunca tamir edilmemesi gibi asıl alınması gereken önlemlerin bile alınmadığı da tespit edilmiş. Oysa işçiler son bir ayda duydukları endişeyi defalarca dile getirmişlerdi. Dahası, rapora göre saat 12.15'te patlatılan dinamitler etrafta deprem benzeri bir etki yaratmaktaydı. Madenin yakınlarında bir köy ve bir baraj bulunduğunu hatırlatalım. En vahim kısmı ise, Anagold'un 13 Şubat'tan sonra iptal edilen çevre izin ve lisansları arasında bu bölgeye yönelik lisans yer almamakta. Daha ne kadar bu önlemsizlik devam edecekti? Yakınlardaki baraj yıkılana kadar ve 500.000 kişi hayatını kaybedene kadar mı yoksa o zaman da bu vurdumduymazlık devam mı edecekti? Raporun devamını özetlemek gerekirse, işçilerin 2018-2019'dan beri ne kadar baskı ve zulüm altında kaldığından bahsedilmiştir. İşçilerin normalde sarf ettikleri emeği daha kısa bir sürede sarf etmeleri, kısaca emeğin yoğunluğunun arttırılması üzerine kurulan bir iş modeli benimsendiği yazmaktadır. Bunun üzerine daha hızlı ve fazla üretim adına işveren, siyanür kullanımını sağlıksız bir şekilde arttırmıştır. İşçilerin ücretlerinde ise, 2009-2010 yılları itibariyle her geçen yıl düşüş yaşanmıştır. Raporun 4. maddesinde bir alıntı madenin işletiminde izlenen politikayı mükemmel bir şekilde özetlemektedir: "CEO Edward Dowling'in deyimiyle 'Dünyanın en ucuz, düşük maliyetli altın madeni' olma hedefi, çalışmanın her düzeyine yansıtılmıştır." İşçi ücretleri, dünyanın geri kalanına kıyasla 7 kat daha ucuzdur. Ayrıca işçiler gerek mobbing gerek uygulanan yıldırma politikasıyla fazla mesaiye kalmaya zorlanmışlardır. Bu "taktikler" işçinin var olan bütün sıkıntılarını dile getirmeye çalıştıkları zamanlarda uygulanmıştır. Maaşları zaten ancak ek primlerle 20.000'i bulan işçilerin, ek prim ödenmelerini devamlılık şartına bağlamışlardır. Fakat devamsızlığın içerisinde geçirilen iş kazanlarından dolayı devamsızlık yapmaları da sayılmaktadır. Bununla beraber iş kazası sonucunda tutanak tutulması, bütün işçilerin ek primleri ödenmeyecek anlamına gelmekteydi. Bu da iş kazası

geçiren işçilerin çoğunlukla sessiz kalmasına sebep olmuştu.

Son olarak Çöpler Madeninde çalışan işçilerin çoğunun bağlı olduğu Maden-İş sendikasına değinmekte fayda var. Bu "sendika"nın bütün bu denetimsizlikle ve iş koşullarının bu düzeydeki olmasıyla çok büyük alakası var. Bu sendikanın görevi asla ama asla işçinin hakkını savunmak değildi. Tam tersinde işçinin bu sendikaya bağımlı olması işveren tarafından tercih edilen bir durumdu. Bu rejim sendikası, iş verenlerle işbirliği içersindeydi. İşçinin hakkını aramayla görevlendirildiği söylene de aslında bir susturma ve baydırma aracıydı. Şimdi işçiler sebep olarak Maden-İş'i gösterince onlar da, sanki yıllardır ceplerini dolduran işverenler değilmiş gibi, suçu işverenlere atıyor. Kabul edin, toprak altında kalan o 9 işçinin kanı sizin de elinizde!

Bütün bu ardı arkası kesilmez iğrençliğin bitmesi ne işletme idaresinin ne de Erdoğan Hükümeti'nin değişmesiyle gerçekleşebilir. Bütün bunlar ancak Komünist Partisi önderliğindeki işçi sınıfının sınıflı toplumsal tarihinin sonuna varmasıyla aşılacaktır. Üretimin, kâr için değil ihtiyaç adına devam ettiği bir düzende Anagold gibi birçok iğrenç üretim şartını hayatın bir gerçekliğiymiş gibi kabul ettiren bu asalakların kökü kuruyacaktır.

Almanya: Kapitalizm Krizde ve Faşizm Yükselişte

Geleneksel olarak Batı Avrupa ekonomisinin lokomotifini olan Almanya'daki ekonomik durgunluk, son aylarda toplumsal hoşnutsuzluğa, aşırı sağcı Alternative für Deutschland (AfD) partisine desteğin artmasına ve açıkça Nazi fraksiyonlarının yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. 20-21 Ocak hafta sonu, AfD ve müttefiklerinin milyonlarca göçmeni ve Alman kökenli olmayan vatandaşları sınır dışı etme önerilerini görüşmek üzere bir araya geldiklerinin ortaya çıkmasının ardından Almanya'nın birçok şehrinde aşırı sağa karşı kitlesel eylemlere sahne

oldu. Göstericiler çoğunlukla "demokrasiyi savun" pankartı arkasında toplandı. Oysa 1930'larda olduğu gibi bu yeni faşizm de krizdeki kapitalizmin ve ana akım demokratik partilerin onu kontrol altına almak için aldıkları siyasi kararların doğrudan bir ürünüdür.

Almanya'nın ekonomik performansı uzun bir görece gerileme döneminden geçmiştir. GSYH'deki büyüme, pandeminin ekonomik şokları, diğer ülkelerde ihracatına yönelik zayıf talep, tedarik zincirlerindeki aksamalar, enflasyon, yüksek faiz oranları ve Ukrayna'daki savaştan tam olarak kurtulamadı. Federal İstatistik Ofisi'nin (Destatis) ilk hesaplamalarına göre, fiyat etkisinden arındırılmış gayrisafi yurtiçi hasıla (GSYH) 2023 yılında bir önceki yıla göre %0,3 daha düşük gerçekleşti.

Bu zayıf ekonomik performans, Sosyal Demokrat Parti (SPD) tarafından yönetilen ve Yeşiller Partisi ile ekonomik olarak muhafazakar liberal parti Hür Demokratlar (FDP) tarafından desteklenen kırmızı, yeşil ve sarıdan oluşan Ampelkoalition (trafik ışığı koalisyonu) federal hükümeti içinde kargaşa yarattı. Bu partiler arasında kamu harcamalarında baltanın nereye vurulacağı konusunda haftalarca süren çekişmelerin ardından 18 Ocak'ta parlamentonun bütçe komisyonu 476.8 milyar Avroluk federal bütçeyi ve yaklaşık 39 milyar Avroluk yeni krediyi onayladı.

Hükümet, 2009 yılından bu yana yürürlükte olan (Angela Merkel'in Büyük Koalisyon hükümeti tarafından uygulamaya konulan) Schuldenbremse (borç freni) ile kısıtlanmaktadır. Schuldenbremse, Alman Anayasası'nın 109 ve 115. Maddeleri uyarınca yeni yıllık devlet borcunu gayrisafi yurtiçi hasılanın %0,35'i ile sınırlamaktadır. Federal hükümeti yeni borçlanmaya gitmeden bütçeyi dengelemek ve orta vadede borcu azaltmakla yükümlü kılmaktadır. Başlangıçta 2008 küresel mali kriziyle başa çıkmak ve Almanya'yı Avro Bölgesi kuralları içinde tutmak için getirilmiştir ve sadece yakın zamanda koronavirüs pandemisi sırasında olduğu gibi istisnai durumlarda askıya alınabilir. Tasarının yazarları bu kadar uzun

sürelili düşük büyüme dönemleri öngörmemişlerdi.

Koalisyon, kısıtlamaları aşmak için, kullanılmayan koronavirüs fonlarından 60 milyar Avroyu İklim ve Dönüşüm Fonuna yeniden tahsis etmeye çalıştı. Ancak Kasım 2023'te Karlsruhe'deki Federal Anayasa Mahkemesi, fonların bu şekilde yeniden tahsis edilmesinin anayasaya aykırı olduğuna karar verdi ve 60 milyar Avro bütçeden çıkarıldı.

Böylece Schuldenbremse birkaç yıl süren istisnaların ardından yeniden tam anlamıyla yürürlüğe girmiş oldu. Her ne kadar koalisyondaki gruplar belirli koşullar altında Schuldenbremse'nin tekrar askıya alınmasından söz etseler de, bu arada ciddi kesintiler uygulandı ve pek çok devlet müteahhidine ödeme yapılmadı. Bütçe taslağı, Şubat ayında nihai olarak yasalaşmak üzere Alman parlamentosunun iki kanadı tarafından tartışılıyor.

Çalışanları vurması planlanan önlemler arasında benzin ve ısınma fiyatlarında artış, yolcu uçuşlarında bilet vergisi ve demiryolu ağı gibi kamu tarafından finanse edilen hizmetlerde daha sert ücret kısıtlamaları yer alıyor. Hükümet ayrıca emeklilik sigortasına yapılan federal sübvansiyonun 2024'ten 2027'ye kadar yılda 600 milyon Avro kesilmesini öneriyor.

Ancak bugüne kadar en yüksek sesle muhalefete neden olan önlem, tarımsal dizel yakıt üzerindeki vergi indiriminin kademeli olarak kaldırılmasıdır. Binlerce çiftçi ve tarım işçisi traktörlerle şehir merkezlerini abluka altına aldı. Trafik ışığı koalisyonu sübvansiyonları kesme planlarından geri adım atmadı ve başka bazı tavizler vermiş olsa da bunlar daha büyük protestolar vaat eden çiftçi liderlerini yatıştıramadı. Artan yakıt ve ithal hayvan yemi, gübre vb. maliyetleri küçük ölçekli çiftçileri mali açıdan tehlikeye soktu.

Bu arada, enflasyonist baskılar şimdi hafiflese de, Alman işçi sınıfının harcama gücünü ve yaşam standartlarını daha da aşındırdı. Gıda enflasyonu Mart 2023'te %21,2 ile en yüksek seviyeye ulaşmıştır

ve halen %4,6 seviyesindedir. Artan kira fiyatları nedeniyle özellikle gençler zor durumda. 2023'ün ikinci çeyreğinde Berlin'de daire kiralari metrekare başına aylık ortalama 13,23 Avro civarındaydı. Geçen yıl aynı dönemde kiralari metrekare başına 11,02 Avro seviyesindeydi. Bu da yaklaşık %20'lik bir artışa karşılık gelmektedir. Son on yılda Berlin'deki kiralari iki kattan fazla artmıştır.

Schuldenbremse gerçekten de askıya alınırsa, bu Alman işçi sınıfına çok az rahatlama getirecektir: muhtemelen sadece Almanya'ya sübvansiyonlar ve silah tedariki açısından 22 milyar Avro'dan fazlasına mal olan Ukrayna'daki savaşa daha fazla finansman sağlamak için gerçekleştirilecektir. SPD'li Bütçe Bakanı Dennis Rohde geçtiğimiz günlerde şunları söyledi: "Ukrayna'nın özgürlük mücadelesinin, borç kurallarına ilişkin muhafazakar bir bakış açısı nedeniyle nihai olarak başarısızlığa uğramaması gerektiğine inanıyorum." Alman kapitalizmi, Rusya'nın etkisinden kurtulmuş bir Ukrayna'da ekonomik kalkınma için gelecekte büyük fırsatlar görüyor. Bununla birlikte, Rus gazının kesilmesi ve gıda tedarikinin aksamasının acil etkisi, Alman Ticaret ve Sanayi Odaları Birliği (DIHK) tarafından geçen yıl 100 ila 160 milyar Avro arasında tahmin edilen ve kişi başına yaklaşık 2.000 Avro'ya denk gelen bir maliyet getirdi.

Demiryolu İşçileri Direnişe Öncülük Ediyor

Bu yeni kemer sıkma döneminde demiryolu çalışanları, daha azıyla daha çok iş yapmaları yönünde artan baskılara karşı direnişe öncülük ediyor. Kasım ve Aralık aylarında 24 saatlik iki uyarı grevinin ardından GDL tren makinistleri sendikası, süresiz grev lehine %97 oyla sonuçlanan bir oylama düzenledi. Ancak GDL yönetimi şu ana kadar üyelerinin isteklerini yerine getirmeyi reddetti. Ocak ayı başında üç günlük bir grev çağrısı yapıldı ve 24 Ocak Çarşamba gününden itibaren altı günlük bir grev daha başlatıldı.

Deutsche Bahn 32 ay boyunca %11'lik bir ücret artışı teklif etti, bu da yıllık %3.7'ye denk geliyor ki bu da

mevcut enflasyon oranının oldukça altında ve dolayısıyla harcama gücünde bir azalma anlamına geliyor. Ancak grev öncelikle ücretle değil, çalışma koşullarıyla ilgili. Yetersiz yatırım Alman demiryolu ağını darmadağın etti ve bunun en ağır bedelini uzun çalışma saatleri, kısa sürede vardiya değişiklikleri ve bunun neden olduğu zihinsel stres ve aile yaşamına verilen zararın tanınmaması ile sürücüler ödüyor. Şoförler standart çalışma süresinin 35 saate indirilmesini ve tam ücret ödenmesini istiyorlar - uzun süredir devam eden bu taleplerinde hiçbir ilerleme kaydedilmedi.

5 Ocak'ta işveren Deutsche Bahn (DB), sürücülerin çalışma saatlerindeki azalmayı kendilerinin finanse etmek zorunda kalacakları bir "teklif" sundu - çalışma saatlerindeki her bir saatlik azalma için %2.6'lık bir ücret kesintisi. DB devlete aittir ve hükümet kamu harcamalarında yaptığı ciddi kesintilerin bir parçası olarak bu toplu pazarlık turu için demiryolu için sabit bir bütçe belirlemiştir. Önerilen anlaşma (elbette) medyada dürüst olmayan bir şekilde haberleştirildi ve sürücüler arasında daha fazla öfkeye neden oldu.

Bir Sektör Patlama Yaşıyor

Ekonomik gerilemeye rağmen bir sektör patlama yaşıyor: silahlanma. Bir zamanlar pasifist olan Yeşiller Partisi'nin de dahil olduğu Trafik İşçileri Koalisyonu 2023 yılında, 2022 yılına göre %40'lık bir artışla 12,2 milyar Avro değerinde silah ihracatına onay verdi. Federal Ekonomi Bakanlığı tarafından açıklanan rakamlara göre Almanya'nın Ukrayna'ya silah sevkiyatı 2023'te neredeyse iki katına çıktı ve savaşın ikinci yılında 4,44 milyar Avro ile ihracatın çoğunluğunu oluşturdu.

Diğer büyük ihracat pazarları arasında Norveç (1,2 milyar Avro), Macaristan (1,03 milyar Avro), Birleşik Krallık (654,9 milyon Avro), ABD (545,4 milyon Avro) ve Polonya (327,9 milyon Avro) bulunmaktadır. Almanya'nın Uzak Doğu'da da emperyalist çıkarları vardır. Güney Kore bir süredir Alman silah üreticileri için NATO dışındaki en

büyük ihracat pazarı konumunda ve 2023 yılında 256,4 milyon Avroluk satış gerçekleştirecek. Aralık ayında Berlin ve Seul, istihbarat ve askeri-endüstriyel işbirliğini geliştirmek üzere anlaşmalar imzalandı.

Almanya ayrıca İsrail'in Gazze'deki savaşına da büyük katkıda bulundu ve ihracatının değerini on kat arttırarak 323,2 milyon Avro'ya çıkardı. Almanya İsrail'in en sadık müttefiklerinden biri ve Rheinmetall gibi Alman silah üreticileri de en büyük faydalanıcılar arasında yer alıyor. Şirketin hisse fiyatı Gazze'deki çatışmaların başlamasından sonraki beş gün içinde yaklaşık %15 oranında arttı ve şu anda İsraili ortakları Elbit Systems ile birlikte 155 milimetrelilik yeni bir tekerlekli obüsün yanı sıra gelişmiş savaş uçakları geliştirmek için çalışıyor. Tüm bunlar tek yönlü bir trafik değil: Almanya 2024 yılında Elbit'in son teknoloji ürünü PULS (Precise and Universal Launching System) çoklu fırlatma roket sistemlerinin teslimatı için 25 milyon Avro harcayacak.

Gerçekten de Almanya'nın kendi askeri bütçesi, harcama kesintilerinin önemli bir istisnası olarak 1,7 milyar Avro artışla 51,8 milyar Avro'ya yükseldi. Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, Alman silahlı kuvvetlerinin modernizasyonu için oluşturulan 100 milyar Avroluk fonla birlikte bütçedeki askeri payın artırılması için gerekçe oluşturdu. Almanya NATO'nun GSYİH'nin %2'sini askeri harcamalara ya da burjuvazinin tercih ettiği şekliyle "savunmaya" ayırma hedefini yerine getirmeyi taahhüt etti. Gerçekte, harcamalardaki artış Almanya'nın uluslararası sahnede daha agresif bir duruş sergilediğine işaret etmektedir.

Aşırı Sağın Yükselişi

Ekonomik baskılar, Alman militarizminin yeniden canlanmasıyla birleşince, genel olarak aşırı sağ popülizme ve özellikle de diğer ülkelerde olduğu gibi "yerli" Alman nüfusuna karşı "siyaset kurumu" ile göçmenler arasında bir komplo olduğunu iddia eden AfD'ye olan destek arttı. AfD, çiftçilerin

protestolarını, Nazilerin 1929'daki ekonomik felaketin ardından kırsal topluluklara hitap ettiği "Kan ve Toprak" propagandasını yansıtan söylemlerle istismar etmeye çalışmıştır.

AfD başlangıçta (2013'te) Avro'nun kullanılmasına ve Avrupa'da daha yakın siyasi entegrasyona karşı çıkan muhafazakar ekonomistler ve akademisyenler tarafından kuruldu. Ancak 2015 yılında Orta Doğu'dan gelen bir milyon mültecinin Angela Merkel tarafından Almanya'nın karşı karşıya olduğu derin demografik sorunlara (hızla yaşanan nüfus ve düşük doğum oranları) bir cevap olarak karşılanmasının ardından politikaları ve liderliği değişti. Bugün AfD'nin pek çok lideri sadece bu yeni göçmenleri değil, Alman kökenli olmayan herkesi her türlü sosyal ve ekonomik sorundan sorumlu tutuyor ki bu da toplam nüfusun beşte birine tekabül ediyor. Yüksek fiyatlar mı? Yabancıları suçlayın. Yüksek kiralar mı? Çok fazla yabancı var. Kötü sağlık hizmeti mi? Yabancılar. Vb.

Ancak AfD, Ukrayna'daki savaşa karşı çıkan tek büyük siyasi parti olarak da dikkat çekmeye başladı. Bunu iyi niyetli bir nedenle yapmıyor; silahları ihraç etmek yerine Almanya'nın kendi silahlı kuvvetleri tarafından kullanılmak üzere evde tutmak istiyor.

Alman aşırı sağının sloganı artık göçü durdurmak ya da yavaşlatmaktan "Yeniden Göç"e doğru kaymış durumda. Aşırı sağcı AfD'nin üst düzey temsilcileri, Kasım 2023'te Potsdam'ın kuzeyindeki Lehnitzsee'de, Almanya'da yaşayan yabancı kökenli insanları sınır dışı etme planlarını görüşmek üzere diğer sağcı aktörler ve iş dünyası yöneticileriyle komplo kurarak bir araya geldi. Almanya'nın merkez sağ Hıristiyan Demokrat Partisi'nin (CDU) iki üyesi de partilerinin "Değerler Birliği" (WerteUnion) derneğinin bir parçası olarak katıldı.

"Kimlikçi Hareket" in önde gelen Avusturyalı isimlerinden Martin Sellner, Alman toplumunun völkisch (Ari) tanımına uymayan insanları ülkeyi terk etmeye teşvik etme ya da gerekirse zorlama planlarını sundu. Buna Alman vatandaşı olan ancak

"asimile olmamış" kişiler de dahildir. 1942'deki kötü şöhretli Wannsee Konferansı'nın yankıları içinde, toplu sınır dışıların uygulanabilirliği konusunda sadece itirazlar vardı, ancak etkinlikte bu tür planların arzu edilebilirliği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ortaya atılan fikirler arasında, göçmenleri "uyum sağlamaları için yüksek baskıya" maruz bırakan ayrımcı yasalar ve Alman pasaportlarının ve vatandaşlıklarının iptal edilmesini kolaylaştırmak da vardı. Komplocu toplantıyla ilgili haberler ilk olarak 10 Ocak'ta demokrasi yanlısı bir medya kolektifi olan Correctiv tarafından ortaya çıkarıldı ve bu kolektifin gizli muhabirlerinden biri Lehnitzsee oteline girerek etkinliğe sızdı.

Alman Antifaşizmi

Bu haber, 20 Ocak Cumartesi günü Berlin, Hamburg, Frankfurt, Hannover, Stuttgart, Münih ve diğer Alman şehirlerinde yaklaşık 250.000 kişinin sokaklara döküldüğü bir dizi gösteriye yol açtı. Ancak gösterilere, sermayenin saldırılarının yükünü çeken işçiler için hiçbir içeriği olmayan ve çok az yankı uyandıran hoşgörü ve çeşitlilik üzerine ahlaki tutumlar hakimdi. Frankfurt Belediye Başkanı ve DGB sendika konfederasyonunda eski bir örgütçü olan SPD'li Mike Josef'in konuşması tipikti: "Demokratlar olarak bu ülkede, burada, Frankfurt'ta ve Almanya'da insanlık düşmanlarına karşı birlikte ayağa kalkıyoruz. Bunu birlikte, kararlılıkla yapıyoruz - nereden geldiğimiz ve neye inandığımız önemli değil."

Almanya'daki antifaşist "sol"un analizi ise daha da kötü. Onlara göre sorun SPD gibi ana akım partilerin burjuvazinin tercih ettiği siyasi sistem olan kapitalist demokrasiyi savunmaları değil, yeterince demokratik olmamalarıdır. Örneğin Troçkist Sosyalist Eşitlik Partisi şöyle yazıyor: "Scholz ve arkadaşları kendilerini AfD'ye karşı 'demokratik' bir alternatif ve muhalif olarak sunmaya çalıştıklarında, bu tam bir ikiye bölünlülüktür." Sol Parti (Die Linke) için cevap, "Sağa Karşı Nineler" gibi sınıfsız sosyal medya kimlik gruplarının bir karışımı aracılığıyla "Sağa karşı birlikte" sloganının arkasında sınıfsal

bölünmenin ötesinde "birlik" olmaktır.

Buna karşın EKP'de bizler için faşizme karşı mücadele, onu doğuran kapitalist sisteme karşı mücadele olmadan mümkün değildir. İşçiler faşizm ve demokrasi arasında bir seçim yapamazlar; birbirlerine zıt olmak bir yana, biri diğerinden beslenir. (Nitekim demokratik Federal Cumhuriyet, istenmeyen ya da "asimile" olmadığını düşündüğü kişileri vatandaşlıktan çıkarma ya da vatandaşlıktan çıkarma ya da aşırılık yanlısı olarak gördüğü kişilerin belirli mesleklere girmesini yasaklayan meşhur Berufsverbot'ta olduğu gibi hayatlarını çekilmez hale getirme konusunda anayasal yetkilere zaten sahiptir).

Milli Birlik mi Sınıf Mücadelesi mi?

1924 gibi erken bir tarihte Faşizm Raporumuzda şöyle yazmıştık: "Toplumsal açıdan faşizm büyük bir değişimi temsil etmez; eski burjuva hükümet yöntemlerinin tarihsel olarak yadsınmasını temsil etmez, sadece sözde demokratik ve liberal burjuva hükümetinin bir önceki aşamasının tamamen mantıksal ve diyalektik devamını temsil eder." Demokrasi, çağın ihtiyaçlarına göre faşizan yöntemlere başvuracak ve hatta faşistleri iktidara getirecektir. Ve tersine, faşizm "halkın iradesi" gibi demokratik sloganları ve plebisit gibi demokratik araçları kullanacaktır. İlk kez Birinci Dünya Savaşı'nda ortaya çıkan ve bunu mükemmel bir şekilde ifade eden Almanca bir kelime bile vardır: Volksgemeinschaft, ulusal bir amaca ulaşmak için insanları sınıfsal ayrımların ötesinde birleştirme kavramına dayanır.

Faşizm ve militarizmle mücadele etmenin tek yolu sınıf mücadelesinden geçmektedir. Tren sürücüleri gibi işçi sınıfının kilit kesimleri (ki bunların çoğu "Ari olmayan" bir mirasa sahiptir!) ayağa kalkmaya ve mücadele etmeye hazır ve muktedir olduğu sürece, burjuvazinin bizi istediği gibi bölüp yönetmesi ya da emperyalist hedeflerini askeri araçlarla gerçekleştirmesi mümkün olmayacaktır. Bu nedenle, Almanya'da ve uluslararası alanda yalnızca

faşizmle değil, kapitalizmin kendisiyle de mücadele etmek işçi sınıfının görevidir!

Proletarya, burjuva savaşını durdurabilecek tek güçtür.

Antep'te Grevler Sürüyor

Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'de, Antep'teki işçilerin başrolünde bulunduğu birçok grev patlak verdi. Bu mücadele bir önceki Komünist Parti sayımızda ele aldığımız Özak Tekstil, şimdiki adıyla Kübrateks, işçilerinin mücadelesinin devamı niteliğindedir.

10 Şubat tarihinde BİRTEK-SEN'in aracılığıyla, 4 farklı iş yerinde işçiler, ücretlerine yeteri kadar zam yapılmadığından dolayı sınıf düşmanlarıyla mücadeleye başladılar. Fakat Antep'teki yeni mücadele dalgasının başlangıcı 5 Şubat tarihine dayandırılabilir. Ender Alüminyum'da patlak veren 2 saatlik grev sonucunda işçi ücretlerine verilen yetersiz %30 maaş zammı, yerini %60 zamma bırakarak bir zaferle sonuçlandı. Ender Alüminyum'da çalışan bir işçi ile yapılan röportajda, 5 Şubat'ta yatırılan maaşlarına sadece %30 zam uygulanması yıllardır yapılan bu zulüm beraberinde bardağı taşıran son damla olduğunu söyledi; grevin kendisi planlı bir hareketten çok anlık gelişen, fakat tohumlarının yıllardır atıldığı, bir başkaldırıydı. Şunu da eklemek gerekirse bu yapılan "zam", eğer öyle bile denilebilirse, asgari ücrete yapılan zammın neredeyse yarısı! Ama bunun da ötesinde son dönemlerde Cumartesi günlerinde bile çalıştırıldıkları yetmiyormuş gibi bir de işveren sigortalarını da yatırmamaktaydı, ki yine aynı işçinin dediklerini baz alırsak iş kazalarının bu kadar fazla olduğu bir fabrikada bu, dolaylı yoldan işçiyi ölüme terk etmek demektir. "İşçiler birbirine güvenmiyor, benim de çok var güvenmediğim. Ama kime güveneceğiz başka? Aynı durumda çalışan biz değil miyiz?"

Ender Alüminyum ile aynı gün içerisinde başlayan Key Mensucat Fabrikasında başlayan grev hala

devam etmekte. Ardından 7 Şubat'ta mücadeleye Milat Halı işçileri, ardından 8 Şubat'ta Yasin Kaplan Halı, Selçuk İplik işçileri ve Kimpack ABY işçileri grev dalgasına katıldı. Son olarak 9 Şubat'ta patronların, zamlar için 13 Şubat'a kadar zaman istemesi üzerine Zafer Tekstil işçilerinin bitirdiği fakat 13 Şubat'a gelince hala ortada zam üzerine herhangi bir planlama yapılmadığı görünce tekrar başlattığı Zafer Tekstil grevi ve Alka Polyster'in grevi var.

Milat Halı işçileri üzerlerine uygulanan mobbing ve düşük zam nedeniyle 250 işçinin katıldığı ve üç gün süren bir greve başladılar. Milat Halı işçileri taleplerinden sadece üçünü kabul ettirebildi. Elde ettikleri kazanımlar "Devamlılık primlerinin kesilmemesi", "Resmi tatillerde mesai farklarının ödenmesi" ve "Greve katılan işçilerin işten atılmamaları" ile sınırlı kaldı. Zam talepleri ne yazık ki karşılanmadı veya demagogların ağzıyla "ileriki bir tarihe ertelendi".

Aynı şekilde Yasin Kaplan Fabrikasında da işçilere belli düzenlemeler yapılacağı vaatleri verilse de şimdilik buna ilişkin hiçbir adım dahi atılmadı.

Selçuk İplik'de zam talepleri başarıyla sonuçlandıktan sonra işçiler, grevi sonlandırdı.

Kimpack ABY Plastik işçileri de zam oranlarını %49'dan %60'a çıkardıkları gibi iki bayramda toplam 25 yevmiye bayram ikramiyesiyle 1250 TL devamlılık primi elde etti. Fakat işçiler, işbaşı yaptıkları andan itibaren patronlarının baskısına yeniden maruz kaldı. Aralarından çoğu zorla istifa ettirildi ve 14 Şubat akşamı da, gece vardiyasına gidenler arasından yüzü işten çıkarıldı, fabrikaya alınmadı.

Key Mensucat işçilerinin başlattığı grev hala devam etmekte. 338 işçinin katıldığı grev, fabrikadaki üretimi durdurdu. Taban ücretin 20 bin TL'ye çıkarılmasını talep eden işçilere BİRTEK-SEN destek verdiğini belirtti.

Zafer Tekstil işçileri, önceden de belirttiğimiz gibi, sermayenin sözünü tutmaması üzerine tekrar bir grev başlatmıştı. Fakat bu sefer BİRTEK-SEN ile iş birliğine girip, taleplerini ortaklaştırmışlardı. Grev, 7. gününde başarıyla sonuçlandı. 23 bin TL net ücret, her ay 500 TL alışveriş çeki ve iki bayramda 3'er bin TL ikramiye kazanımlarıyla işçiler, grevi sonlandırdı.

Zafer Tekstil grevi ile aynı tarihlerde Alka Polyster işçileri, %60 zam ve 10 yevmiye bayram ikramiyesi talepleriyle bir grev başlatmıştı. Zafer Tekstil işçilerine destek ziyaretine giden Alka Polyter işçilerinin grevi hala sürmekte.

Son olarak, Özak Tekstil'de yaşanan son gelişmeleri aktaracağız.

Komünist Parti'deki son yazıdan beri Özak Tekstil grevinde birçok olay yaşandı. Özak Tekstil, adını ticaret alanındaki imajını kurtarmak amacıyla "Kübrateks"e değiştirmek zorunda kaldı. Fakat grevin kendisi sınırlı yaptırımlarla sona erdi. Grev sırasında işten atılanlara tazminat verilmesi kararlaştırıldı fakat işten atılan işçilerin işe alınması konusunda şimdilik herhangi bir gelişme yaşanmadı. Her ne kadar grevin kendisi büyük bir başarıya imza atmadıysa da, mücadele işçiler adına önemli dersler bıraktı.

Daha önceki Komünist Parti sayısında da belirttiğimiz gibi, BİRTEK-SEN, Özak Tekstil grevini uluslararası alanda duyurmaya çalıştı. Bu Türkiye'de taban sendikacılığı için önemli bir adım olsa da; BİRTEK-SEN, Levi ve Zara gibi uluslararası sermayenin desteğini istemekle hata yaptı. Bu sermaye grubu zaten ülkeler arasındaki işçi ücretleri farkından en çok kar eden kitledir. Bu kesime hitap etmeye çalışmak işçi sınıfı mücadelesinin devrimci potansiyelini boşa harcamaktır. İşçi sınıfının bireysel kapitalistlerle bir mücadelesi söz konusu olamaz, gerçek mücadelesi genel kapitalizme karşıdır. Gerçekten işçi sınıfının haklarını savunmak isteyen sendikaların, işçi sınıfından başka bir dostu olamaz, olmamalıdır.

Ayrıca BİRTEK-SEN, grev dalgasını İstanbul'a taşıma çabası, grevi pek çok aktivist mücadeleden sadece bir tanesine indirgemıştır. Bir önceki sayımızda grevin başarı kazanma şansının bölgedeki diğer tekstil fabrikalarında seyyar grev gözcüleri taktiğinin uygulanmasından geçtiğini söylemiştik. Antep'te kendiliğinden patlak veren grevler, Özak Tekstil grevi seyyar gözcüler aracılığıyla yayılmaya çalışılıyorsa olumlu sonuç alınabileceğini göstermiştir.

Bu hatalara rağmen, BİRTEK-SEN, Türkiye'de taban sendikacılığının önemli bir olumlu örneğini teşkil etmektedir.

Bangladeş: Fabrikalar Büyüyor, Burjuva Yağmacılar Arasındaki Çatışmalar Artıyor, Sınıf Mücadelesi Alevleniyor

Ekonominin Yükselişi

Bangladeş, Güney Asya'da en hızlı büyüyen ulusal kapitalizmlerden biridir. Şubat 2021'den itibaren sanayideki yükselişi sayesinde artık BM Kalkınma Komisyonu tarafından En Az Gelişmiş Ülke olarak sınıflandırılmıyor. Koronavirüs pandemisinin ekonomik etkilerini hissettiği 2020 yılı hariç, son 15 yılda yüzde 6'nın üzerinde büyüme oranları kaydetti. O dönemde bile, bölgedeki diğer ülkelerin aksine, güçlü bir ulusal para birimi ve dolayısıyla iyi bir döviz kuru ve sınırlı kamu borcu sayesinde ekonomisi istikrarlı kaldı.

Sürekli ekonomik yükseliş, eski Doğu Pakistan'ın açgözlü uluslararası sermaye için bir arzu nesnesi haline gelmesi anlamına geliyordu. Birkaç yıldır tüm ekonomik sektörler yabancı yatırıma açıldı; bilişim, altyapı ve özellikle de giyim sektörüne büyük ilgi vardı. Yatırımcıları cezbetmek için, Bengalli yönetici sınıfın ihracata yönelik endüstrilere yatırım yapanlara uygun vergi muafiyetleri sunduğu sözde Özel Ekonomik Bölgeler oluşturuldu.

Ülke ekonomisi, tekstil sektörünün %82'sini oluşturduğu ihracatta güçlü bir noktaya sahip. Pandemiden sonra üretim %35 oranında arttı. Tekstilin yükselişi Rusya-Ukrayna savaşından ve Çin ile ABD arasında giderek sertleşen gerilimden de faydalandı: Daha önce Çin'den giysi ithal eden Batılı markalar artık tedariklerini Bangladeş'ten sağlıyor. Dahası, 2009 yılından bu yana Bengal burjuvazisi, Hindistan gibi yeni pazarlara ihracatı arttırmak için hazır giyim ihracatçılarına nakit teşvikle destekliyor.

Pekin uzun zamandır bu toprakların 'bereketini' kokluyor ve bugün birçok Çinli girişimci, çeşitli teşvikler ve birkaç on yıl öncesine kıyasla giriş vergilerinin %97'sinin kaldırılması sayesinde Bangladeş'e yatırım yapıyor.

'Yoksul olmayan ülke' olarak sınıflandırıldıktan sonra Dünya Bankası, Ganj deltasının ana kolu olan Padma nehri üzerinde devasa bir köprü projesinden finansmanını geri çektiğinde, Bengal burjuvazisi işi tamamlamak için gereken sermayeyi Çin'den istemekte ve almakta tereddüt etmedi. Çin kapitalizmi şu anda karayolu, demiryolu ve enerji altyapısı gibi kilit sektörlerde ABD'yi geride bırakarak en büyük yatırımcı konumunda.

Böylece Bangladeş sadece birkaç on yıl içinde, neredeyse hiç uluslararası ağırlığı olmayan, endüstriyel olarak geri kalmış ve yoksulluk içindeki nüfusun %80'e yakın olduğu bir devletten, en hızlı ekonomik büyümeye ve en güçlü altyapı genişlemesine sahip ülkelerden biri haline geldi.

Ancak bu büyüme proletarya ve alt tabakalar için daha iyi yaşam koşullarına dönüşmedi ve sosyal eşitsizlikleri azaltmadı. Bunun yerine, yerel burjuva sınıfını şişirip semirtti ve işgücünü düşük fiyatlarla satmak zorunda kalan geniş Bengalli kitleleri sömüren yabancı yatırımcıları zenginleştirdi.

Ancak mevcut başbakan, silahlı kuvvetlerin, mahkemelerin, kamu hizmetinin ve medyanın büyük bir kısmının desteğiyle, nüfusun belirli

kesimlerinin rızasını sağlamak için bu zenginliği kullanmayı başardı.

(Sermaye için) Bereketli Tekstil Sektörü ve İşçilerin Durumu

Bangladeş, hazır giyim alanında Çin'den sonra dünyanın en büyük ikinci ihracatçısıdır. 2022 yılında 55 milyar ABD doları değerinde olan dünya pazar payı yaklaşık %8'dir. Bu ürünler ağırlıklı olarak Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa, Birleşik Krallık ve Kanada'ya ihraç edilmekte olup, başlıcaları arasında onlarca tanınmış uluslararası marka yer almaktadır. Bengalli kapitalistler 2023'ün ilk üç çeyreğinde AB'ye 9 milyar dolar değerinde triko ihraç ederek bu sektörde ilk kez Çin'i geride bıraktı.

Bugün çoğu orta ve küçük ölçekli 6.000'den fazla şirket, genellikle harap haldeki tesislerde, daha büyük fabrikalar için taşeron olarak çalışıyor. Sektörde istihdam edilen işçi sınıfı, çoğunlukla nüfusun %70'inden fazlasının hala yaşadığı ülkenin kırsal kesimlerinden sanayi bölgelerine gelen genç kadınlardan oluşmaktadır. Yakın zamanda yapılan bir araştırma, yangınla mücadele ekipman ve tesislerinin eksikliği ve fabrikalardaki ciddi yapısal kusurlar nedeniyle bu proleterlerin çoğunun hala ölümcül risklere maruz kaldığını doğrulamıştır.

Bu üzücü durumda, kadın tekstil işçilerinin çocukları da dahil olmak üzere pek çok çocuk çalışmaya zorlanmaktadır. Bengal fabrikalarında bir milyondan fazla çocuk olduğu tahmin edilmektedir.

Dolayısıyla, egemen sınıfın aldatıcı güvencelerine rağmen, kapitalizm tarihinin en büyük işçi katliamlarından biri olan ve 24 Nisan 2013 tarihinde Dakka metropolitan bölgesindeki Savar'da, büyük çoğunluğu tekstil şirketlerinin bulunduğu sekiz katlı binanın çökmesi sonucu çoğu kadın 1.134 işçinin hayatını kaybettiği Rana Plaza kompleksinden bu yana çok az şeyin değiştiği ya da hiçbir şeyin değişmediği açıktır. Binada 23 Nisan'da çatlaklar fark edildiğinde alt katlardaki dükkanlar ve bir banka kapatılmış, binanın boşaltılması uyarısı ise

kadın işçileri işe çağıran tekstil fabrikalarının sahipleri tarafından dikkate alınmamıştı. Çökme ertesini gün sabah 8.45'te meydana geldi. Koronavirüs salgını sırasında yaşam ve çalışma koşulları daha da dramatik bir hal aldı ve bu işçilerin bir milyondan fazlası dış siparişlerdeki keskin düşüşün bir sonucu olarak işten çıkarıldı ve sefaletle sürüklendi. O zamandan bu yana çok sayıda yeniden istihdam sağlanmış olsa da, birçok işçi ailelerini geçindirmek için fazla mesaiye (normal çalışma haftası 48 saattir) bel bağlamak, bankalardan veya yerel tefecilerden kredi almak zorunda kalmıştır. Çalışmaya devam ederken öğle yemeği yiyerek fazla mesai saatlerinin artırılması artık alışılmış bir durumdur.

Ücretler geçen yıl daha da düştü: Bangladeş Bankası Ekim ayında 12 aylık ortalama aylık enflasyonun %9,37 olduğunu, gıda maddelerinin ise %12'den fazla arttığını kaydetti. Enflasyon aynı zamanda Rusya-Ukrayna çatışmasından kaynaklanan değişken petrol fiyatlarından da kaynaklanmaktadır. Bu durum, yakıt ve yeterli gıda gibi temel malları satın alamayan çok sayıda Bengalli için ciddi sıkıntılara yol açmıştır.

Bazı sendikalar uzun süredir ücretlerin hesaplanmasında kullanılan mevcut yöntemi eleştirmekte ve ücretlerin yıllık bazda revize edilmesini talep etmektedir. Ayrıca, her şirkette ücret komisyonunda yer alan işçi temsilcisinin, sanayiciler ve hükümet tarafından atanarlardan değil, gerçekten temsilci olan sendikalardan gelmesini talep ediyorlar. Aslında patronların, ya açıkça şirket temelli sendikaları dayatarak ya da işçi sınıfının durumunun iyileştirilmesi için mücadele eden sınıf örgütlerine karşı fiziksel şiddet kullanarak örgütlenme özgürlüğünü fiilen inkar etmeleri nadir değildir. Demokratik burjuva hükümeti, işçi gösterilerini bastırmak için özel olarak kurulmuş bir organ olan sanayi polisini de yaratmıştır.

Dolayısıyla işçilerin ve sendikaların genel durumu kritiktir ve saldırı altındadır.

Sadece işçilerin mücadeleleri egemen sınıfı reform yapmaya zorlamıştır. Geçtiğimiz Eylül ayından bu yana, Özel Ekonomik Bölgeler olarak adlandırılan bölgelerde sendikalarda örgütlenmeye yasal olarak izin verilirken, tekstil sektöründeki fabrikaların çoğunu içeren İhracat İşleme Bölgelerinin çoğunda sendika yasağı devam etmektedir.

Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası tarafından 'savunulan' bu koşullar, uluslararası sermayenin tüm ulusal çalışma yasalarına saygı gösterme yükümlülüğünü atlatmasına olanak tanımaktadır.

Tekstil Grevi

Bangladeş'in 4,5 milyon tekstil işçisi, Ekim ayının sonundan bu yana, kanunen 8.000 Bengal takası, yani yaklaşık 73 dolar olarak belirlenen asgari ücretin 23.000 taka, yani 209 dolara yükseltilmesi talebiyle greve gitti. Neredeyse %200'lük bir artış. Mevcut ücret geçimlerini sağlamaya yetmiyordu ve Hintli ve Çinli sınıf kardeşlerinin yanı sıra Kamboçyalı, Pakistanlı, Laoslu, Taylandlı ve Vietnamlı işçilerin ücretlerinden de çok daha düşüktü. Bengalli işçilerin ücretleri Burmalı tekstil işçilerinin ücretlerine tekabül etmekte ve dünya genelinde sadece Etiyopyalıların ücretlerini aşmaktadır.

Bangladeş, ekonominin her sektörü için farklı olan ve beş yılda bir yapılan bir asgari ücret gözden geçirme sistemine sahiptir. Hükümet, işverenler ve bazı sendikalardan oluşan bir komitenin 1 Aralık 2018'de toplanmasının ardından, 2013'e kıyasla yüzde 51 artışla 8,000 taka olarak belirlendi.

Ekim ayı ortalarında önce birkaç fabrikada başlayan grev kısa sürede yayılarak özellikle başkent Dakka çevresindeki (Ashulia, Gazipur ve Savar bölgelerinde) birçok sanayi bölgesinde işçilerin çoğunu kapsadı. Sektörün işveren örgütü olan Bangladeş Konfeksiyon Üreticileri ve İhracatçıları Birliği (BGMEA), yüzde 25 artışla 10.400 taka (95 ABD Doları) olmasını önerdi.

22 Ekim'de Asgari Ücret Komisyonu'nun merkezine yapılan bir yürüyüşle teklif reddedildi ve 23,000 takaya çıkarılması talebi yinelenildi. Gösteri, sektördeki birkaç düzine sendika federasyonu tarafından çağrılmıştı ve bunlardan 15'i Konfeksiyon İşçileri İttifakı'nda birleşmişti. Bunlar arasında Konfeksiyon Sendikaları Birlik Örgütü (GSUL), Tekstil Konfeksiyon İşçileri Federasyonu (TGWF), Bangladeş Konfeksiyon ve Triko İşçileri Sendika Merkezi (GWTUC), Yeşil Bangla Konfeksiyon İşçileri Federasyonu (GBGWF) ve Bangladeş Konfeksiyon ve Sanayi İşçileri Federasyonu (BGSSF) yer alıyordu.

On binlerce işçi birkaç gün boyunca fabrikaların önünde eylemler yaptı ve polis güçleriyle çatışarak ana arterleri kapattı. Sektördeki yüzlerce fabrika kapalı kaldı, bazıları yağmalandı, diğerleri ateşe verildi.

Güvenlik güçleri grevci işçilere karşı yoğun bir şekilde göz yaşartıcı gaz kullandı ve plastik mermi kullanmaktan çekinmedi; bununla da kalmayıp en az üç protestocuyu öldürdü ve birçoğu ağır olmak üzere onlarcasını yaraladı.

Protestoları bastırmak amacıyla en sıcak bölgelerde sanayi ve yerel polisle birlikte Hızlı Eylem Taburu (RAB) ve Sınır Muhafızları (BGB, acımasızlıklarıyla bilinen paramiliter güçler) tarafından devriyeler düzenlendi. Tekstil işçilerine diğer sektörlerden işçilerin ve işsizlerin de katıldığı başkentin çeşitli bölgelerinde günlerce süren bir iç savaş hali yaşandı. Dhaka-Mymensingh otoyolunda protestocular, kendilerini dağıtmak için müdahale eden 3.000 polis memurunun mermilerine tuğla atarak karşılık verdi.

7 Kasım'da Devlet Asgari Ücret Komitesi, tekstil sektöründeki yeni asgari ücretin %56 oranında, 12,500 taka (114 \$) olarak belirlendiğini açıkladı. Yıllık %5'lik bir artış da planlanmaktadır. Başbakan Sheikh Hasina son derece demokratik bir şekilde işçileri hükümetin yapacağı artışı kabul etmeye ya da 'köylerine geri dönmeye' çağırdı!

İlk başta, sendikaların çoğunluğu artışı alaycı buldu ve reddetti. Grev bir süre daha devam etti. Ancak sendika cephesi çatırdamaya başladı ve birkaç gün içinde işçiler barikatları ve grev gözcülerini dağıtarak işe geri döndüler.

Grev sona erdiğinde, aralarında çok sayıda sendikacının da bulunduğu 200'den fazla grevci tutuklanmış, on binden fazla kişi yol kesme, grev gözcülüğü ve direniş suçlamalarıyla karşı karşıya kalmıştı.

Üç sendika - Bangladeş Konfeksiyon ve Sanayi İşçileri Federasyonu, Ulusal Konfeksiyon İşçileri Federasyonu ve Bangladeş Konfeksiyon İşçileri Birlik Konseyi - 2.000 ila 4.000 arasında işçinin işten çıkarıldığını ya da tutuklanmamak için saklandığını iddia ediyor.

Egemen Sınıfın Çatışması

Bangladeş uzun zamandır iktidar ve muhalefet burjuva fraksiyonları arasında sert bir mücadeleye sahne olmaktadır. Son yıllarda tırmanan bu çatışma, tüm burjuva cephesi tarafından süregelen sınıf hareketini zayıflatmak için kullanıldı.

Ana muhalefetteki Bangladeş Millitetçi Partisi'nin (BNP), aralarında partinin genel sekreteri Mirza Fakhrul Islam Alamgir'in de bulunduğu yüzlerce militanı ve lideri tutuklandı. Başbakan Şeyh Hasina'nın başlıca rakibi ve BNP lideri Khaleda Zia yolsuzlukla suçlanarak ev hapsinde tutuluyor. İktidar için yarışan bu burjuva liderler, Bengal egemen sınıfının kanlı bir vahşetle iktidar için yarışan iki siyasi hanedanının ifadesidir. Hasina'nın babası, iktidar partisi Awami Birliği'nin kurucusu, Pakistan'dan ayrıldıktan sonra ülkenin ilk cumhurbaşkanı olan ve 'ulusun babası' olarak kabul edilen Şeyh Mucibur Rahman'dı. 1975'te General Ziaur Rahman'ı iktidara getiren bir darbeye eşi ve çocuklarıyla birlikte öldürüldü. Hasina, Batı Almanya'da yurt dışında olduğu için katliamdan kurtuldu. Ziaur da 1981 yılında bir ordu darbesiyle öldürüldü. Ziaur'un dul eşi, 1991-1996 ve Ekim 2001-

Ekim 2006 arasında başbakanlık yapan ve eşinin öldürülmesinden sonra Bangladeş Milliyetçi Partisi'nin lideri olan Khaleda Zia'dır. Hasina yıllar içinde ulusal ve uluslararası sermayeye iyi yanıt verebileceğini göstermiştir. Yabancı yatırımları çekmek için yerel burjuvazinin işine yarayacak önemli reformlar önerdi.

İktidarı ele geçirmek için burjuva yağmacılar arasındaki çatışma şiddetli olsa da, bu durum Bengal ve dünya burjuvazisinin başlıca düşmanının her zaman Bangladeş'te ücretlerin savunulması için inatçı bir mücadele verme yeteneğine sahip olduğunu gösteren uluslararası proletarya olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

BNP'nin 8 ve 9 Kasım'da, yürütmenin yeni asgari ücreti ilan etmesinin ve sendikaların çoğunun bunu reddetmesinin hemen ardından, hükümete karşı iki günlük barikatlar ve gösteriler ilan etmesi tesadüf değildir. Bu gösterilere safça burjuva cepheleden birinin yanında yer alarak sınıf cephesini zayıflatan işçiler de katıldı. Burjuvazinin proleter cepheyi dağıtması ve dikkatini ve taleplerini sınıfsal meselelerden ve hedeflerden - ücretler, çalışma saatleri, yaşam ve çalışma koşulları - kayıp demokrasinin restorasyonuna kaydırması gerekiyordu. Proleter mücadelenin ateşi sopalarla, gazla, kurşunlarla ve sınıflar arası seçimcilik ve demokrasi siyasetinin suyuyla söndürüldü.

Bangladeş Sramik Federasyonu Başkanı, muhalefet partisinin tekstil işçilerinin grevini demagojik bir şekilde nasıl kullandığını açıkça kınadı. Kesinlikle doğru, ne yazık ki bu açıklama burjuva cepheleden birinden, iktidar partisi tarafından yakından kontrol edilen bir federasyondan geldi.

Bangladeş Milliyetçi Partisi ve müttefikleri, 2009'dan bu yana sürekli olarak hükümetin başında bulunan Başbakan Hasina'ya, seçimleri denetleyecek geçici bir hükümete izin vermek üzere istifa etmesi için defalarca çağrıda bulundu. Dördüncü kez üst üste beş yıllık görev süresini doldurmak isteyen Hasina, BNP'yi 'terörizm ve holiganlıkla' suçlayarak geçici

hükümet olasılığını reddetti. BNP seçimlere katılmama kararı alarak Awami Birliği'nin Bengal Parlamentosu Jatiya Sangsad'da çoğunluğu kazanmasının önünü açtı.

Durum emperyalist güçlerin memurları tarafından da yakından takip ediliyor: Hindistan, Çin, Rusya ve ABD'nin Bangladeş'te savunacakları ya da ileri sürecekleri büyük çıkarları var.

ABD 'serbest seçim' çağrısıyla her iki kampta da kendine bir rol biçmeye çalışırken (pek de parlak olmayan sonuçlarla), Çin ve Rusya bunun yerine ABD'nin Bangladeş'in içişlerine müdahalesini protesto ederek görevdeki başbakanı destekledi.

Hindistan da ABD ile ters düşmemek için 'demokratik seçimler' çağrısında bulundu ama aslında son yıllarda karlı ekonomik ilişkiler kurduğu mevcut hükümeti destekliyor.

Mevcut iç kriz, nasıl çözülmüşse çözülsün, ülkenin uluslararası bağlarını değiştirmeyecektir. Aslında, dış politika her iki burjuva kampını da kesmekte, Çin, Rusya ve hatta Hindistan ile giderek daha fazla iş yapmaktadır. Tarihsel olarak Hindistan karşıtı bir parti olan BNP'nin programında 'Hindistan ile ortak bir bölgesel jeopolitik vizyon' öneren açıklamaları da bunu göstermektedir.

Dakka'nın bu diplomatik esnekliği, Ukrayna'daki savaşın patlak vermesinden sonra Moskova ile ilişkilerin yoğunlaşmasıyla da ölçülebilir. O zamandan bu yana Rusya Bangladeş'e indirimli fiyatlarla petrol ve buğday teklif etti. Dahası Moskova, Rusya'nın devlete ait nükleer enerji şirketi aracılığıyla ülkenin batısındaki Ropur'da inşa edilecek olan ülkenin ilk nükleer enerji santralini yapıyor. Rus askeri gemilerinin 50 yıl sonra ilk kez Bengal'in Chittagong limanına uğraması tesadüf değildir.

Hindistan'ın eşit mesafe politikasını taklit eden Dakka'nın, kendi kapitalizmi adına, ilgili tüm aktörlerle diyalog kurmaya çalıştığı açıktır. Bu, Pekin

ve Washington arasında gidip gelmesine izin veren uluslararası koşulların mümkün kıldığı bir dengeleme hareketidir. ABD ile önemli savunma anlaşmalarının imzalandığı gün, tamamen Çin tarafından finanse edilen en büyük enerji santralinin açılışı yapıldı.

Bengal Proletaryası Devlete ve Demokrasiye Karşı

Dünyanın en yoğun nüfuslu ülkelerinden biri olan 170 milyon nüfuslu Bangladeş, önümüzdeki yıllarda kendisini Asya bağlamında emperyalist güçler arasındaki çekişmenin merkezinde bulabilir.

Bunun içinde sınıfsal karşıtlıklar giderek daha fazla ortaya çıkacak ve proletaryanın görevlerinin ve düşmanlarının bilincine varması ve bunlarla mücadele etmesi gerekecektir.

Hükümetlere, polis aygıtlarına ve işbirlikçi sendikalara karşı defalarca mücadele etmek zorunda kalan uluslararası işçi sınıfının bu kesiminin mücadeleciliğini defalarca anlattık (il Partito Comunista, 360; 393).

Enflasyon nedeniyle elde edilen yetersiz ücret artışı önemli bir iyileşme getirmiyor ve işçilerin rahatsızlığı sınıf mücadelesinin parlak ışıklarıyla yeniden patlamak zorunda kalacak.

Eğer Batı'da sermaye rejimi ekonomik krizini sömürüyü, işten çıkarmaları ve işsizliği arttırarak durdurmaya çalışıyorsa, Bangladeş gibi sermayenin hala emek gücünün mutlak sömürsünden yararlandığı ülkelerde de benzer politikalar, ancak yıkıcı sonuçlarla dayatılmaktadır. Ücretlerin savunulmasının ölüm kalım meselesi haline geldiği bu rezervsiz ülkelerde, proleterler dayanılmaz bir güvencesizlik ve sefalet içine düşmemek için patronların ve onların devletlerinin saldırılarına darbe üstüne darbe indirmek zorunda kalacaklardır. Daha bugünden anlatılan olaylar, proletaryanın çıkarlarının diğer tüm sınıfların çıkarlarına nasıl karşıt olduğunu göstermektedir.

Kuzeyde olduğu gibi güneyde de, doğuda olduğu gibi batıda da burjuvazi, ücretli sınıfı vatansever işbirliğinin çamurlu zeminine sürüklemek için her gün çalışan rejim partilerini ve sendikaları kullanmaktadır. İdeolojik düsturlar hep aynıdır: bir yandan işçiler, egemen sınıfın iyiliğinden başka bir şey olmayan 'ülkenin iyiliği' için düşük ücretleri kabul etmeye çağrılır; diğer yandan burjuva muhalefeti, sözde ihlal edilmiş bir demokrasinin kınanmasıyla işçilerin öfkelerini saptırır.

Bengal'in tekstil endüstrisinde elde edilen devasa karlar, ödenmemiş ücretlerden başka bir şey değildir ve bu, ister demokratik ister otoriter hükümet biçimi olsun, burjuva devletin siyasi ve sosyal baskı mekanizması tarafından mümkün kılınmaktadır.

Cehennemi kapitalist gelişme yolundaki ülkelerdeki saf proleter kitlelerin mücadeleleri, kapitalizmin ekonomik krizinin geri döndürdüğü bunak kapitalist ülkelerdeki proleterlerin mücadeleleriyle, tüm ülkelerin proleterlerine dünya devriminin partisine katılma gücü verecek muazzam bir tarihsel nehirde birleşmeye mahkumdur.

Güney Afrika'daki Madenciler Proletaryanın Rejim Sendikalarına Karşı Mücadelesini Sürdürüyor

Güney Afrikalı maden işçilerinin rejim sendikası NUM'a (Ulusal Maden İşçileri Sendikası) karşı devam eden mücadelesinde son çatışma, Johannesburg'un 30 kilometre doğusunda Witwatersrand'daki önemli bir altın madeni merkezi olan Springs'teki Gold One Modder East işletmesindeki altın madeni işçilerinin mücadelesidir. Mevcut çatışma, 22-23 Ekim gecesi işçilerin gece vardiyasından sonra madende kalarak başlattıkları oturma eylemi ile başlamıştır. Bu işletmede çalışan 1.800 işçiden 562'si o sırada oturma eylemini gerçekleştirmek için oradaydı ve birçoğu da sabah saatlerinde gelerek, işçilerin AMCU (Maden ve İnşaat İşçileri Sendikası) destekçisi radikal bir azınlık tarafından kendi iradeleri dışında tutulduklarını

iddia eden burjuva basının yalanlarının aksine, aslında işçilerin bir gece önce üzerinde anlaştıkları ve planladıkları bir eylem olduğunu teyit ettikleri eyleme desteklerini gösterdiler. AMCU gerçekten de maden işçilerinin büyük çoğunluğu tarafından desteklenmektedir ve şirket tarafından tanınması bu oturma eyleminin temel talebidir. Güney Afrika yasalarına göre NUM ve Gold One arasındaki "kapalı dükkan anlaşması" yalnızca bir sendikanın, yani NUM ve Gold One'ın komplosuyla oluşturulan oylama süreçlerine göre kanıtlanmış çoğunluğa sahip olan sendikanın tanınmasına izin vermektedir.

Lonmin platin madeninde çalışan 3.000 işçinin 2012 yılında Marikana'da patronlara ve NUM'a karşı yürüttükleri ve burjuvazinin grevin ilk haftasında 34 madenciyi öldürerek umduğu ezici yenilgiyle değil, işçilerin dört hafta daha direnmelerinin ardından ücretlerde kısmi bir zaferle sonuçlanan mücadelelerindeki kararlılıklarını takdir ettik. Ancak ücret artışından daha önemlisi, katliamdan sonra grevin devam etmesinin ve diğer madenlere ve hatta madencilik sektörünün ötesine yayılmasının, sonunda madende ve diğer platin madenlerinde AMCU çoğunluğunun tanınmasına yol açmasıydı, ve NUM'un bağlı olduğu ve ANC ve Stalinist GAKP'nin yanı sıra Güney Afrika'nın üçlü ittifakının üçte birini oluşturan COSATU'nun (Güney Afrika Sendikalar Kongresi) sınıf üzerindeki hakimiyetinin genel olarak zayıflamasına yol açmıştır. Dolayısıyla bu mücadelenin asıl önemi, rejim sendikasına karşı kazanılan büyük bir zafer ve işçi mücadelelerinin birleştirilmesi yolunda kaydedilen ilerlemedeki yeridir.

O zamandan bu yana bu uzun ve zorlu mücadele diğer bazı madenlerde de periyodik çatışmalarla devam etti ve Afrika'nın en sanayileşmiş ülkesindeki proletaryanın ve özellikle de madencilik sektöründeki işçilerin mücadeleciliği ve inatçılığı sayesinde COSATU'nun boğucu gücü giderek daha da zayıflıyor, çünkü bu sektör çok sayıda proleter (doğrudan istihdam edilen yaklaşık 475.000 işçinin yanı sıra sektör tarafından dolaylı olarak istihdam edilen yaklaşık bir milyon işçi) tamamen tahammül

edilemez koşullara maruz bırakıyor.

Altın madenleri, platin madenlerinde kazanılan zaferlerden bu yana rejim sendikasına karşı mücadelenin önemli bir cephesi olmuştur. AMCU 2016 yılı itibariyle Sibanye Gold'da NUM ile aynı sayıda üyeye sahipti. AMCU 2019 yılında greve giderek NUM tarafından müzakere edilen ücretten daha yüksek bir ücret kazanmaya çalıştı. Bu durum sendika üyeleri arasında birkaç şiddetli çatışmaya yol açtı; NUM ve medyaya göre AMCU işçileri NUM işçilerine saldırıyordu, ancak AMCU aslında bir kez daha NUM'un AMCU işçilerine ve NUM'un kendi militan sendikacılarına karşı şiddet uyguladığını, Marikana grevinde ve diğer örneklerde de bunun yaşandığını savundu. 2019 grevinin ardından hükümet çeşitli bahanelerle sendikanın kaydını silmekle tehdit etti.

Tüm bu dönem boyunca burjuva basını, tüm bu çatışmaların AMCU yetkilileri tarafından kışkırtıldığı, iki sendika arasında madenlerdeki nüfuz için uzun süredir devam eden ve işçilerin sadece birer piyon olduğu bir çekişme olduğu söylemini sürdürdü. NUM'un eylemleri bunun esasen bir kurgu olduğunu defalarca kanıtlamıştır; mücadele proletarya ile burjuvazi arasındadır ve sendika liderleri arasındaki sözde iktidar mücadelesi gerçekte bu sınıf savaşının, rejim sendikalarının devrilmesi ve güçlü bir sınıf sendikasının inşasının sadece bir bölümüdür.

Burjuvazinin Gold One Modder East'teki oturma eylemini bir "rehine durumu" olarak nitelendirmesi bu nedenle her zamanki söylemiyle tutarlıdır, ancak gerçekte değil.

Bununla birlikte, rejim sendikasına karşı mücadele tutarlı bir ilerleme kaydetmiş olsa da, daha önce yorumladığımız tehlikeler güçlü bir sınıf sendikasının oluşumunu tehdit etmeye devam etmektedir. AMCU'nun başkanı Joseph Mathunjwa sık sık burjuva düzenine saygı çağrısı yapmaya devam ediyor, hatta apartheid burjuvazisinin üstün yönetimini anımsatıyor ve apartheid sonrası

başkanları "işleyen bir devleti" mahvettikleri için kınıyor. Ulusal birlik çağrıları ve ırksal mücadeleyi teşvik etmesi, sendika üyelerinin mücadeleciliği ile resmi olarak benimsediği politika arasında büyük bir uçurum olduğunu ortaya koyuyor.

25 Ekim'de oturma eylemi sona erdi. Gold One'in iddiasına göre, bir noktada 109 işçi "rehin alanlarla" şiddetli bir mücadelenin ardından zorla dışarı çıktı. Sonunda şirket yaklaşık 450 işçinin rehin alındığını ve 100-110 işçinin de rehin alan kişiler olduğunu tespit etti; bunun üzerine şirket, kapsamlı bir soruşturmanın ardından görevi kötüye kullanmaktan suçlu bulunduğunu söylediği 74 işçinin işine son verdi; ancak işten çıkarılan işçilerin birçoğu iddia ettikleri duruşmaları hiçbir zaman almadıklarını söyledikleri için bu konuda yeterli kanıt bulunmuyor.

Takip eden haftalarda Gold One, NUM ve AMCU kapalı işyeri anlaşmasının feshini planladılar, böylece AMCU'nun madende tanınması olasılığı ortaya çıktı, ancak bu sadece bir olasılık, çünkü NUM ve Gold One kesinlikle direnişlerinden henüz vazgeçmediler. 14 Kasım'da imzalanan anlaşma bir ay sonra, 14 Aralık'ta sona erecekti. Görünüşe göre bu noktada, AMCU yetkilileri de dahil olmak üzere, oturma eylemine her ne şekilde dahil olmuş olurlarsa olsunlar, bu üç taraf meselenin çözüldüğünü düşündü. İşçiler esasen istediklerini almış ve şirket de militanlığının sonuçları olacağını göstermişti.

Ancak, karakteristik olarak, maden işçileri yılmadı. 7-8 Aralık gece vardiyasının ardından, bu kez 447 işçinin katıldığı ve 11 Aralık'a kadar süren ikinci bir oturma eylemi düzenlendi. Talepleri işten çıkarılan 74 işçinin derhal işe geri alınmasıydı. Basın, Gold One ve NUM başlangıçta bu kez sorunun ne olduğu konusunda kafa karışıklıklarını sürdürdüler, çünkü işçiler kapalı mağaza anlaşmasıyla ilgili olarak istediklerini almışlardı. Madenin içindeki işçilerle iletişim kurmanın zor olduğunu ve bir önceki grevde olduğu gibi, madenin dışında toplanan diğer işçilerle iletişim kurmak için çok az çaba sarf edildiğini,

çünkü bunu yapmanın oturma eylemine desteklerini teyit edeceğini ve aslında bunun bir rehine durumu değil, başka bir planlı oturma eylemi olduğunu iddia ettiler. Ayın 9'unda Maden Kaynakları ve Enerji Bakanı Gwede Mantashe "rehine durumu" hikayesine itibar kazandırmak için getirildi: Mantashe madende acımasızca dayak atıldığını ve yiyecek ve su verilmediği takdirde rehinelere infaz edileceği tehdidinde bulunulduğunu iddia etti. Bu hikayeler Gold One ve NUM'un bölgesel organizatörü tarafından papağan gibi tekrarlandı, ancak Mantashe herkesin verebileceği tek kaynak. Mantashe, bu bir rehine durumu olduğu için polisine devreye girmesi gerektiğinde ısrar etti. Bakan ayrıca bu disiplinsiz işçilerin kapalı işyeri anlaşmasının feshedilmesi için "arkamızdan iş çevirmelerinden" yakındı.

AMCU madende resmi olarak tanınmadığı için her iki grevde de mesafeli durdu, ancak patronlar ve NUM tarafından sunulan olay versiyonunun tamamen yanlış olduğunu iddia etti. Ancak Gold One maden işçileriyle dayanışma içinde eylemler düzenlemek için herhangi bir girişimde bulunmamış gibi görünüyor.

Grev ayın 11'inde madencilerin yavaş yavaş ortaya çıkmasıyla sona erdi. Bir önceki oturma eyleminde olduğu gibi, burjuvazinin anlattığı, aç bırakılan ve dövülen rehinelere yavaş yavaş dışarı çıkmaya zorlandıkları ve sonuç olarak kendilerini esir alanların pes ettikleri yönündeydi. Ancak, ortaya çıkan tüm işçilerin ifadeleri bir kez daha bununla çelişiyordu: özel güvenlik ve polis aslında işçilerle şiddetli bir şekilde çatışan ve daha sonra tıbbi yardım almak için ayrılmalarını engellemeye çalışan gerçek "tutsaklardı" (ve aynı şey yaralı olmayan ancak ilaç almak, diyabet vb. için ayrılması gereken işçiler için de geçerlidir). Ayrıca madenlerdeki dışarıyla iletişim kurmasını ya da ailelerinden yiyecek almasını da engellediler; ardından işçileri aç bıraktıktan sonra madenden nihai olarak çekilmelerini kısıtladılar, madenin dışında bir kalabalık oluşmasını önlemek için işçilerin yalnızca birer ikişer çıkmasına izin verdiler. Polisin ve

güvenliğin işçileri açlığa mahkum etme ve madendeki işçilerle dışarıdakiler arasında yardımlaşmayı ya da iletişimi engelleme kolaylığı, oturma eylemi taktiğinin en büyük zayıflığıdır.

Tatilden sonra maden yeniden açıldığında, birçok işçinin vardiyaları için madene girmesi aniden engellendi; Ocak ayının ilk haftalarında, çoğu metin nedeniyle en az 445 işçi işten çıkarıldı ve 140 işçi daha açığa alındı. İşçilerin direnişini kırmak için toplu işten çıkarma uygulaması bu sektörde son derece yaygındır ve bunu sıklıkla militanlık dalgası dindikten sonra aynı işçilerin yeniden işe alınması takip eder, ancak bu durumda şirket muhtemelen rejim sendikasına karşı çıkmaya bu kadar kararlı olmayan yeni işçiler arayacaktır. NUM, yalnızca AMCU'ya katılma arzusu göstermeyen işten çıkarılmış NUM üyelerini savunma sözü vererek bu konuda onlara yardımcı oldu.

Ancak maden işçileri bir kez daha mücadele isteklerini bastırmanın son derece zor olduğunu gösterdiler. Gold One'ın 10 Ocak'taki vardiyayı, bu kez her iki işten çıkarma dalgasına, bu işçilerin yerlerine taşeronların getirilmesine ve şirketin işçilere Aralık ayı maaşlarını ödemeyi reddetmesine karşı yeni bir oturma eylemi tehdidi üzerine iptal ettiği bildirildi. Şirket durumun "sürdürülemez" hale geldiğini söyledi; ikinci oturma eyleminde işçilerin madene günde 12 ila 15 milyon Rand'a mal olduğunu iddia etti. Dolayısıyla, yukarıda belirtilen faktörler nedeniyle oturma eylemlerinin kısa sürmesine rağmen, işçiler, kendilerine karşı birleşen tüm burjuva güçlerin çabalarına rağmen parlamaya devam eden kararlılıkları ve dayanışmaları sayesinde şirkete baskı uygulayabilmişlerdir.

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri – Beşinci Bölüm

141-142. Genel Toplantılarda Sunulan Rapor

Sendikalara Müdahale

Mayıs 1922'de Çin sendikalarının ilk ulusal kongresi Kanton'da yapıldı. Kongreyi toplamak ve organize etmek Çin Komünist Partisi'nin görevi ve erdemiydi. 1922 yılının Ocak ve Mart ayları arasında Hong Kong denizcilerinin grevine karşı gösterilen dayanışma ülke çapındaki işçi örgütlerini bir araya getirmişti. ÇKP, kongrenin örgütlenmesinin başına geçerek, yetersiz güçlerine rağmen, işçi sınıfı içinde öncü bir rol oynama yetkisini elde etti ki bu, gelişimi açısından muazzam bir öneme sahip olduğunu kanıtlayacak bir faktördü.

Bu önemli başarı, kökeninden itibaren faaliyetlerini açık bir şekilde işçi sınıfına yönelten, işçi hareketini sınıfın çıkarlarının ve kendiliğinden hareketinin ana ifadesi olarak tanımlayan ve Parti'nin ilişki kurma görevini üstlendiği, Çin'de eski örgütlenme biçimlerinden farklılaşarak ortaya çıkmaya başlayan sendikaların örgütlenmesine birincil yön veren Parti'nin yöneliminin sonucuydu.

Bu rolü yerine getirmek için Temmuz 1921'de partizan olmayan bir "İşçi Sekreterliği" kuruldu. Başında Zhang Guotao vardı. Merkezi Şanghay'da, yerel şubeleri ise Kuzey, Wuhan, Hunan ve Kanton'da kuruldu. Haftalık İşçi Dergisi'ni yayınladı.

Bu organ, ana hedefini sanayi sendikalarının kurulması olarak belirleyen Parti'nin ilk kongresinin kararlarını takip etti ve Sekreteryaya'nın kuruluşunu ilan eden ilk Manifesto'sunda güçlü bir şekilde yineleni. Loncalar ve köken illere göre örgütlenmeler gibi eski örgütlenmeler işçileri bölerken, işçi sınıfı ancak sanayi sendikalarında birleşerek ve bölgesel köken, cinsiyet ve yaş ayrımı yapmadan sermayeye karşı mücadele edebilirdi.

Sekretarya'nın faaliyetleri derhal grevleri desteklemeye ve işçi örgütlerini geliştirmeye yöneldi. Temmuz 1921'deki kuruluşundan Mayıs 1922'deki Sendikalar Kongresi'ne kadar, Sekreteryaya'nın etkisi Güney'de son derece zayıf kalırken, Şangay'da, orta ve kuzey Çin demiryollarında ve orta Çin'deki bazı büyük fabrikalarda ve madenlerde kuruldu. Sekreteryaya bir dizi grevi desteklemeyi ve sendikaların kurulmasına yardımcı olmayı başararak Kızıl Sendika Enternasyonalinin sloganlarının Çin'de yankılanmasını sağladı.

Komünistlerden önce, güney Çin'deki Kuomintang ve anarşistler gibi başka akımlar da işçi kesimleriyle ilişki kurmuştu. Ancak 1920'lerin başında, Çin işçi hareketinin geniş bir grev hareketi içinde mücadeleye atıldığı ve ilk modern örgütlenmelerini gerçekleştirdiği bir dönemde, Kuomintang, işçi kesimleriyle uzun süredir bağları olmasına rağmen, ülke çapında birleşme yönünde ilerleyen hareketin öncülüğünü üstlenmedi. Öte yandan anarşistler, doktrinlerinin sınırlılıkları nedeniyle, işçi örgütlerini genişletme ve güçlendirme ihtiyacını göz ardı etmiş ve sadece münferit ekonomik grevlere öncülük etmişlerdir.

Bu bağlamda, komünistler Sekreteryaya aracılığıyla Çin işçi sınıfıyla temas kurabilmiş ve işçilerin modern sınıf sendikaları halinde örgütlenmesine ilişkin devam eden süreci etkileyebilmiş, nihayetinde Mayıs 1922'de Çin'de ilk sendika kongresinin toplanmasında kilit bir rol oynamışlardır.

Kongre, Kuomintang'ın önemli sendikaları kontrol ettiği Kanton'da düzenlendiği için, Kuomintang üyesi ya da sempaticanı olan delegelerin geniş bir katılımı oldu. Buna rağmen kongrenin sevk ve idaresi pratikte ÇKP'nin elindeydi. Kabul edilen tüm ana kararlar komünistler tarafından ortaya kondu. Siyasi nitelikte olanlar, işçi hareketinin ulusal ve demokratik devrime katılımıyla ilgiliydi ve bunlar "kahrolsun emperyalizm" ve "kahrolsun savaş ağaları" sloganlarıyla özetleniyordu.

Ekonomik nitelikte olanlar, sekiz saatlik işgünü için mücadeleye, grevlerin gerekliliğine ve her şeyden önce sendikaların örgütlenmesine ilişkin ilkelere atıfta bulunarak, eski loncaların ve gizli cemiyetlerin etkisini kınadı ve ticaret değil sanayi sendikaları kurma ihtiyacını dile getirdi.

Son olarak, işçi örgütleri arasında yakın bağlar kurulması, şehir ve il düzeylerinde üniter yapıların oluşturulması ve bunun da ulusal bir işçi örgütleri federasyonuna yol açması gerektiğini teyit edildi. Ancak kongre, ihtiyacı kabul etmekle birlikte, ulusal bir federasyon oluşturmak için erken olduğunu düşündü. Bununla birlikte, Sekreteryaya'ya ülkedeki sendikalar arasında bir yazışma merkezi olarak işlev görme görevi verildi. Ayrıca ikinci kongrenin toplanması sorumluluğu da Sekreterliğe verildi.

Kongreyi izleyen aylarda ve Şubat 1923'te demiryolcuların bastırılmasına kadar, Sekreteryaya'nın etkisi muazzam ölçüde arttı. En güçlü olduğu alanlar arasında, 1922 sonlarında en önemli güzergahlarını kontrol ettiği demiryolları ve istasyonlardaki çok sayıda işçi kulübü vardı; bu çalışmalar ulusal bir demiryolcular federasyonunun kurulmasıyla taçlandırılacaktı. O yılın Temmuz ayında Şangay'da, Mart ayında Hong Kong'daki yoldaşlarıyla aynı kazanımları elde eden denizcilerin grevini desteklemişti. Bu zafer sanayi temelli sendikaların oluşumunu güçlendirdi ve Sekreteryaya'nın posta ve tekstil sendikaları gibi yeni sendikalar kurmasını sağladı. Temmuz ayından itibaren çok sayıda grevin patlak verdiği Hubei ve Hunan'da önemli başarılar elde edildi; bu grevler, kendiliğinden ve izole eylemlerle karakterize edilen önceki grevlerin aksine, sendikalar tarafından yönetilen, organize ve koordineli grevlerdi ve genellikle başarıyla sonuçlandı. Buna ek olarak, Hubei ve Hunan'da on binlerce işçiyi temsil eden düzinelerce sendikadan oluşan il federasyonları kuruldu.

Çin proletaryasının 1922'de serbest bıraktığı güç, bu hareketin doruk noktasını temsil ediyordu. Mayıs 1919'da burjuva Çin'in çıkarlarına tabi olarak ortaya çıkan bu hareket, nihayet kendi sınıf özerkliği içinde,

talepleri ve kendi örgütlerine sahip olma arzusuyla ayağa kalktı.

Çin Komünist Partisi, harekete sınıf örgütlenmesi ve eylemi, endüstriyel sendikacılık ve genel mücadele ilkelerini aktaran bir "aktarım bandı" olan Emek Sekreterliği aracılığıyla müdahale etti. ÇKP'nin sendikal taktikleri, 1922'deki büyük grevlerin arka planında, küçük partinin harekete tutunmasını sağlarken, proletaryayı temsil ettiğini iddia eden diğer eğilimler, anın acil ihtiyaçlarına karşılık gelmedikleri için yavaş yavaş marjinalleşti.

Bu şekilde, Çin Komünist Partisi, savaş ağalarına ve emperyalistlere karşı devrimci bir cephenin kurulması tarihsel olarak kaçınılmaz hale geldiğinden, işçi sınıfına ve onun öncüsüne önderlik eden tek güç olarak, Komintern tarafından uluslararası düzeyde oluşturulan program ve taktikleri izleyerek, Çin'de işçi sınıfını yönlendirebilecek ve milli devrimci hareketin başına geçebilecek konumda olan tek parti haline geldi.

Maring Çizgisi

Çin Komünist Partisi ile Kuomintang arasındaki işbirliğinin zorlanmasında önemli bir rol, Haziran 1921'den itibaren Enternasyonal'in Çin elçisi olan ve Maring takma adıyla bilinen Henk Sneevliet tarafından oynandı. Yaklaşık bir yıl sonra Maring Çin'e geri döndü.

Temmuz 1922'de Enternasyonal'in E.C.'sine 10 Aralık 1921'den Nisan 1922 sonuna kadar Çin'deki faaliyetlerine ilişkin bir rapor sundu. Maring'in raporunun çok önemli bir bölümü Kuomintang'ın doğasıyla ilgiliydi. Maring, bu partinin hayali ve kesinlikle Marksist olmayan tanımında, üyelerinin bileşimi üzerinde durmuştur.

Bu, aşağıdaki unsurlardan oluşan bir tür "çeşitli sınıf bloğu" ile sonuçlanacaktı: 1) çoğunlukla 1911 devrimine katılmış olan ve bazıları kendilerini sosyalist olarak adlandıran entelektüeller; 2) denizaşırı Çinli kapitalistlerle özdeşleşen burjuva

unsurlar; 3) güney ordusunun askerleri; ve 4) işçiler.

Maring denizaşırı Çinli kapitalistleri yerel burjuvaziden ayırmıştır. Yerel kapitalistler yabancı sermaye ile yakından ilişkili olacak ve ondan etkilenecekti. Buna karşılık, denizaşırı kapitalistler, farklı bir durumda, ekonomik olarak yardım ettikleri Güney'deki radikal entelektüelleri destekleyeceklerdi. Böylece, yerel burjuvazi yabancı kapitalistlerle aynı kategoriye yerleştirilirken, denizaşırı kapitalistler ulusal devrimin dostları olarak görülebilirdi.

Maring, sınıf temelli olması gereken bu sosyolojik ve bilim dışı kurguyla, "yerel" burjuvaziyi Kuomintang saflarından dışlamaya geliyor, gerçekte örtüşmeyen ama siyasi önerisini sağlam temellere oturtmak için işlevsel olan bir tablo çiziyordu.

Maring'in planındaki bir diğer çok ciddi hata da köylü unsurunun yokluğuydu. Tarım sorunu onun dikkatinden kaçmış değildi, ama köylüler onun "farklı sınıflar bloğu" şemasına uymuyordu, çünkü köylüler haklı olarak Kuomintang'ın destekçisi değillerdi. Köylüler, küçük burjuva doğaları gereği, Sun Yat-Sen'in partisine düşmanlık beslemeyi de başaramamış ve ona karşı kayıtsız kalmışlardı.

Ancak geniş köylü kitleleri, Çin gibi geri kalmış ülkelerde devrimci bir hareketin gelişmesi için tam da kullanılması gereken toplumsal güçtü. Köylü sorunu, çifte devrimin gündemde olduğu ülkelerdeki ana müttefikin tam da sonsuz ve sefil köylü kitleleri olduğunu defalarca savunmuş olan Enternasyonal'in aklında olmalıydı. Ulusal ve sömürge sorununa ilişkin Tezler, "Batı Avrupa'nın komünist proletaryası ile Doğu'nun, sömürgelerin ve geri kalmış ülkelerin devrimci köylü hareketi arasında mümkün olduğunca yakın bir bağ kurmayı" umuyordu.

Üstelik Kuomintang'ın işçi sınıfıyla olan bağlantısı da orantısızdı. Kanton işçileri tarafından desteklenen Hong Kong denizcilerinin aynı muzaffer grevi, Maring'in Kuomintang'ın proletarya ile ilişkisini

abartmasına yol açmıştı. Maring, Kuomintang liderlerinin Kanton'daki sendikal örgütlenmeyi desteklediğini ve örneğin önemli denizciler grevinde olduğu gibi grevler sırasında işçilerin yanında yer aldığını bildirdi. Aslında Kuomintang'ın işçi sektörleriyle bağlantılar kurduğu doğrudur, ancak Kanton bölgesindeki başarısı eski şirket geleneklerinde güçlü olan örgütlerle ilgiliydi. Proletarya kendisini modern sınıf sendikalarıyla donatmaya başladığında, Mayıs 1922'deki Çin Sendikaları Birinci Kongresi'ne kadar Komünistlerin parolaları Kuomintang destekçilerinin korporatizmini geride bırakmıştı.

Her ne kadar Maring Kuomintang'ın Çin burjuvazisinin partisi olduğunu reddetse ve "farklı sınıflardan oluşan bir blok" olduğunu iddia etse de, bizzat Maring tarafından tanımlandığı şekliyle programı liberal-burjuva doğası hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu: "Karakteri milliyetçidir. Üç ilkesi vardır: yabancı egemenliğine karşıdır; demokrasiden yanadır; ve tüm vatandaşlar için onurlu bir yaşamdan yanadır".

Maring raporunda son olarak genç Çin Komünist Partisi'ni küçümsemiş ve Komünistlerin çalışan kitlelerle bağlantı kurmaktan uzak olduğunu belirtmiştir. Güney'de ve özellikle Kanton'da Komünist Parti'nin gücünden değil Kuomintang'ın varlığından dolayı daha elverişli bir durum olduğuna inanıyordu.

Büyük ve yoğun bir proletaryanın bulunduğu, Çin'in endüstriyel olarak en gelişmiş merkezi olan Şanghai, Enternasyonal Kuomintang'a odaklanmaya karar verdiği andan itibaren, Çin'in genç proletaryası arasında komünizmin yayılmasının merkezi olmuştu.

Sovyet liderliği, Çin devrimini yönlendirmek için Kanton'u komünistler ve milliyetçiler arasındaki birliğin hayata geçirilebileceği bir "siyasi laboratuvar" olarak görmeye başladı.

Maring Enternasyonal'e gönderdiği raporda şöyle yazıyordu: "Yoldaşlarımıza KMT'ye karşı seçkin tutumlarından vazgeçmelerini ve KMT içinde, Güney'deki işçi ve askerlere çok daha kolay ulaşabilecekleri faaliyetler geliştirmeye başlamalarını önerdim. Küçük grup bağımsızlığından vazgeçmelilerdir; bunun yerine yoldaşlar KMT içinde hangi taktikleri izleyeceklerine birlikte karar vermelidir. KMT liderleri bana partileri içinde komünist propagandaya izin vereceklerini söylediler".

Ancak Kuomintang'a katılma taktiğine karşı başından beri Çin Komünist Partisi içinde protestolar vardı. Maring'in Çin Komünistlerine bu teklifi ne zaman ve hangi koşullar altında sunduğu belli değildir. Muhtemelen Mart ve Nisan 1922 tarihleri arasında, Güney Çin'e yaptığı gezinin ardından Şangay'a döndüğünde. Her halükarda, Kuomintang'a Komünist üyeliği meselesi Chen Duxiu'nun Voitinsky'ye 6 Nisan 1922'de gönderdiği mektubun konusuydu ve bu mektuptan Çin Komünistlerinin Maring'in tamamen kabul edilemez olarak görülen önerisine karşı direnişi açıkça ortaya çıkmaktadır.

Maring'in Çin Komünist Partisi'ne Kuomintang ile işbirliği yapması yönündeki baskısı uluslararası arenada geldi. Komünistlerin Kuomintang'a bağlılığı Maring tarafından Kuomintang'ın bir burjuva partisi olmadığı gerekçesiyle gerekçelendirildi. Pratikte, birleşik cephe taktiğini desteklemek için yararlı olan sağcı ve solcu burjuvazi arasındaki olağan ayrım zorlanıyordu. Kuomintang'a katılma taktiği, genç partilere liberal burjuvazinin daha da sola kayabileceği umudunu aşıladı.

Komünistlerden Kuomintang'a katılarak orada bir sol kanadın oluşmasını teşvik etmeleri isteniyordu, ancak olan oldu ve başka türlü de olamazdı: Kuomintang'ın zaman zaman belirlenen tüm sol kanatları Çin'deki proleter devrimi kana buladı.

Yine de bunu öngörmek mümkündü. Proletaryanın burjuvaziyle birlikte eski rejimi yıkmak için

mücadele ettiği, ancak örneğin '48'de Fransa'da olduğu gibi, o anki müttefiklerinin zaferden sonraki ilk saatten itibaren düşman olacağını ve proletarya arasında katliamlar gerçekleştirmeye hazır olduğunu bildiği, burjuva toplumuna geçişte sınıflar arasındaki mücadelelerin geçmiş deneyimlerine bakmak yeterliydi. Troçki, "Kuomintang devrim sırasında liberal burjuvazinin, işçileri ve köylüleri peşinden sürükleyen ve sonra onlara ihanet eden liberal burjuvazinin partisidir" diyecekti.

O zaman söylenmesi gereken şey, Komünistleri Kuomintang'a boyun eğmeye zorlamanın burjuvaziye ve toprak sahiplerini güçlendireceği ve liberal burjuvaziyle iyi ilişkileri bozmamak için kitleleri ve radikal burjuva devriminin kendisini dizginleyeceğiydi; Komünist Partisi'nin Kuomintang'a katılmasının onu kaçınılmaz olarak burjuva disiplinine ve yönlendirmesine tabi kıldı ve proletaryanın genç devrimci gücünü burjuvazinin emri altına soktu; Komünistlerin Kuomintang'a katılması parti saflarında ve proleterler arasında karışıklığa yol açtı, sınıf örgütlenmesini karıştırdı ve devrimci zaferin vazgeçilmez koşulu olan partinin siyasi bağımsızlığını yok etti.

Solun Arşivlerinden

İşçi Konseylerinin Kurulması Üzerine Tezler

il Soviet, 11 Nisan 1920

1. Sovyetler ya da İşçi, Köylü ve Asker Konseyleri, işçi sınıfının burjuva devletin iktidarını devrimci bir şekilde yıktıktan ve onun temsili organlarını (parlamento, belediye meclisleri vb.) bastırdıktan sonra siyasi iktidarı kullandığı organlardır ve proletaryanın "devlet organları"dır.

2. Sovyetler yalnızca işçiler tarafından seçilir, çünkü ücretli emek kullanan ve proletaryayı başka şekillerde sömüren herkes seçim haklarının dışında tutulur. Bu onların temel özelliğidir, diğer tüm oluşum biçimleri tamamen ikincildir. Burjuva sınıfının toplumun siyasi organlarında azınlık olarak

bile olsa her türlü temsilden dışlanması, yani "proletarya diktatörlüğü", burjuva karşıdevrimci direnişine karşı siyasi mücadelenin, tüm sömürünün ortadan kaldırılmasının ve komünist ekonominin örgütlenmesinin tarihsel koşulunu oluşturur.

3. Bu süreç, proletaryanın kolektif ve merkezi eylemiyle hayata geçirilmeli, tüm önlemler genel sınıf çıkarına ve tüm devrimci sürecin nihai kaderine tabi kılınmalıdır. Bu nedenle, tek tek proleter gruplarda, bu gruplar için ortak olan belirli ekonomik çıkarları yansıtan organlar ortaya çıksa da (fabrika konseyleri, sanayi birlikleri, sendikalar, tüketici örgütleri), tüm bu organların faaliyetleri, özü ve kuruluşu gereği proletaryanın genel çıkarlarını temsil eden siyasi sovyetler sistemi tarafından çizilen direktiflere tabi olmalıdır.

4. İşçi konseyleri proleter ayaklanma anında ortaya çıkar. Bununla birlikte, burjuvazinin iktidarının krize girdiği ve proletaryada tarihsel bilincin ve iktidarı üstlenme eğiliminin yaygınlaştığı tarihsel bir anda da ortaya çıkabilirler. Devrimci sorun Konseylerin biçimsel olarak yaratılmasında değil, siyasi iktidarın onların eline geçmesinde yatmaktadır.

5. Proletaryanın sınıfsal siyasi mücadelesinin aracı sınıf partisi, Komünist Partisidir. Bu parti, kapitalizmin kriz süreci ve proleter kurtuluş konusunda tarihsel bilince sahip olan ve komünizmin nihai zaferi için grupların ve bireylerin tüm özel çıkarlarını feda etmeye hazır olanları bir araya getirir. İçinde bulunduğumuz tarihsel dönemde "Tüm iktidar Konseylere!" parolasını savunan Komünist Partisidir. Komünist Partisi, kurulduklarında, yetkilerinin çoğunluğunu ve sistemin merkezi organlarını kazanmak için eylemini Konseylere taşır. Bu çalışmada Parti, iktidarın fethinden sonra da bencillığe ve tikelciliğe karşı mücadele ederek proleter eyleme her zaman siyasi bilinç ve amaç birliği getirmeyi hedefler.

6. Komünist Partisi ayrıca, proleter grupların ve kategorilerin yaşam koşullarının itici gücüyle ortaya çıkar çıkmaz, kitlelerin dikkatini Komünizmin genel

ve nihai amaçlarına çekerek kapsamalarını genişletmek için eylemlerinden yararlanmak amacıyla tüm proleter ekonomik organlara nüfuz eder ve onları fetheder.

7. Komünist Partisi, işçi konseylerinin burjuva iktidarının organlarıyla her türlü işbirliği ve kombinasyonuna karşı mücadele eder ve kitleler arasında, birincilerin tarihsel değerlerini ancak ikincilerin şiddetle devrilmesinden sonra taşıyabilecekleri bilincini yayar.

8. İtalyan devrimci eyleminin bugünkü gereklilikleri, işçi konseylerinin yapay ve bürokratik bir şekilde oluşturulmasından ve sendikaların ve fabrika konseylerinin kendi başlarına bir amaç olarak faaliyet göstermesinden ibaret değildir. Mevcut gereklilikler, reformist ve oportünist unsurlardan arınmış bir komünist partisinin oluşturulmasından ibarettir. Bu nitelikteki bir parti, çok da uzak olmayan hayati oluşum saati çaldığında, Sovyetlere müdahale etmeye ve harekete geçmeye her zaman hazır olacaktır.

9. İtalya'da Komünist Partisini böyle tarihi bir andan önce büyük bir görev beklemektedir:

1. Devrimin sorunlarının ve devrimci sürecin yönlerinin ciddiyetle incelenmesi ve bunlardan doğan ilke ve yöntemlerin kitleler arasında yaygın sözlü ve yazılı propagandasının yapılması;

2. Uluslararası komünist hareket ve Komünist Enternasyonal organları ile sürekli ve etkili ilişkiler sürdürmek;

3. Kitlelerle kesin temas kurmak, kararlı mücadelede vazgeçilmez olan ve militanların davaya tam bağlılığına ek olarak Sosyalist Parti'nin geleneksel yaşamında bilinmeyen özel taktik eğitim gerektiren eylem ve örgüt biçimlerine hazırlanmak.

10. Komünist Partisi, proleter grupların mevcut rejim içinde elde edebilecekleri kısmi başarıları, iktidarın fethinden sonra teknik faaliyetlerin gelecekte yürütülmesi için adamlarını hazırlamak anlamında bile olsa, eyleminin amaçları olarak görmez. Bununla birlikte, yalnızca azami amaçlarının propagandasını

yapmak ve kapitalist rejimin ortadan kaldırılması için devrim yolunda tüm proleter sınıfın genel siyasi eyleminin gerekliliğini gösteren olgusal ilişkileri vurgulamak amacıyla bu nitelikteki ajitasyonlara müdahale eder.

Solun Arşivlerinden

Parti Örgütünün Temelleri Hakkında Genel Kılavuz

Battaglia Comunista, s. 13, 1949

İtalya Komünist Partisi'nin 1921 Tüzüğü 1949'da yeniden yayınlanırken, Tüzüğün ardından hem araçsal karakterini yinelemek hem de "organik merkezîyetçilik" olarak adlandırılan, sınıf devrimci partisini karakterize eden, son derece diyalektik bir doğaya sahip iç ilişkilere dair o kesin vizyonu çerçevelemek amacıyla bu kısa özet de yayınlanmıştır.

Kodlanmış bir tüzük olsun ya da olmasın (ve bizim için asla kesin ve mutlak bir karaktere sahip olmayacaktır), önemli olan ilham verici ilkelerinin tüm militanlara açıkça sunulmasıdır; bu evet değişmezdir, örgütün iyi işleyişinin ve zaman ve mekândaki birliğinin önkoşullarıdır, partinin yapılandırıldığı tüm organları, ağırları ve farklı işlevleri birbirine bağlar ve tam entegrasyonu (kaba eşitleme değil) varlığına bağlıdır.

Metnin amacı, Parti örgütlenmesi meselelerinde bizim için temel bir ayırım noktasını açıklığa kavuşturmadır.

* * *

Partinin, Federasyonlarının ve Şubelerinin Tüzük ve Yönetmelikleri, örgütün yaşamını düzenleyen, işleyiş, bağlantı ve yazışmalarla ilgili, pratik olarak vazgeçilmez sabit kurallar dizisini oluşturur. Ancak, Partinin tarihsel ve toplumsal amaçları açısından bunlar sadece araçsal ve aracı bir karaktere sahiptir. Bunları belirlerken ve gerektiğinde değiştirirken, devlet ve demokratik parlamentolar gibi diğer

organların kurallarına ve düzenlemelerine başvurmanın bir anlamı yoktur, çünkü Komünist Partisi'nin anlayışına göre, farklı toplumsal sınıflar ve onların birbirini izleyen tarihsel aşamalarda mücadele görevleri için ortak ve onları aşan temel anayasal ilkeler ve kriterler mevcut değildir.

Parti, birbirine denk kaba bir tahıl yığını değil, toplumsal ve tarihsel belirleyicilerden ve ihtiyaçlardan doğan, çeşitli işlevleri yerine getirmek için farklılaşmış ağırları, organları ve merkezleri olan gerçek bir organizmadır. Bu gerçek ihtiyaçlar ile en iyi işlev arasındaki iyi ilişki iyi bir organizasyona yol açar, tersi değil.

Sonuç olarak, tüzüklerde veya teknik uygulamada yer aldığı, sayısal ve çoğunluğa dayalı bir kritere göre istişare ve müzakerenin genel veya kısmi olarak benimsenmesi ve kullanılması, bir ilke karakterine değil, bir araç veya uygunluk karakterine sahiptir.

Bu nedenle Parti örgütlenmesinin temelleri, burjuva öncesi askeri ya da teokratik organlardan alınan çeşitli derecelerdeki liderlik hiyerarşilerine itaat ya da kapitalist dünyaya özgü yasal kurguya özgü temsili meclislere ve yürütme komitelerine devredilen taban seçmeninin soyut egemenliği gibi diğer sınıflara ve diğer tarihsel egemenliklere özgü kanonlara geri dönemez; bu tür örgütlenmelerin eleştirilmesi ve yıkılması proleter ve komünist devrimin temel görevidir.

Hareketin merkez ve çevre organları arasındaki uygun ilişki, anayasal şemalara değil, işçi sınıfının kapitalizme karşı tarihsel mücadelesinin tüm diyalektik açılımına dayanır.

Bu tür ilişkilerin temel dayanakları, bir yandan mevcut toplumun gelişiminin bir değerlendirmesi ve onu yıkmak için mücadele eden sınıfın görevlerinin bir tanımı olarak partinin teorisinin kesintisiz ve tutarlı bir şekilde ortaya konması, diğer yandan da tüm ülkelerin devrimci proleterleri arasında amaç ve mücadele birliği olan uluslararası bağlıdır.

Partinin çevre güçleri ve tüm taraftarları, hareketin pratiğinde, merkezi organlardan gelmeyen kendi yerel ve olumsal inisiyatifleriyle eylem kararları almamak ve taktik sorunlara tüm parti tarafından desteklenenler dışında çözümler getirmemekle yükümlüdür. Buna paralel olarak, yönlendirme ve merkezi organlar, tüm parti için geçerli olan karar ve bildirimlerinde, durumların partinin bakış açısında beklenmedik veya öngörülemez gerçekler ortaya çıkardığı gerekçesiyle bile teorik ilkeleri terk edemez veya taktik eylem araçlarını değiştiremez ve değiştirmemelidir. Karşılıklı ve birbirini tamamlayan bu iki sürecin kusurunda hiçbir yasal kaynak işe yaramaz, ancak proleter hareketin tarihinin birçok örneğini sunduğu krizler belirlenir.

Sonuç olarak parti, toplumsal olay ve olguların analizinden ve en uygun görev ve eylem yöntemlerinin belirlenmesinden oluşan sürekli ayrıntılandırma sürecine tüm taraftarlarının katılımını talep ederken, bu katılımı hem özel organlar hem de genel periyodik kongre istişareleri aracılığıyla en uygun yollarla gerçekleştirir, Parti, kendi içindeki taraftar gruplarının ayrı örgütler ve fraksiyonlar halinde bir araya gelmelerine ve çalışma ve katkı çalışmalarını partinin üniter yapısından farklı bir şekilde bağlantı ve yazışma ağırlarına ve iç ve dış yayılıma göre yürütmelerine hiçbir şekilde izin vermez.

Parti, fraksiyonların oluşumunu ve bunlar arasında bir siyasi örgüt içinde mücadeleyi, komünistlerin eski partilerin ve liderliklerinin onarılamaz bir yozlaşmaya uğradığı ve devrimci özelliklere ve işlevlere sahip bir partinin eksik olduğu durumlarda yararlı buldukları ve uyguladıkları tarihsel bir süreç olarak görür.

Böyle bir parti oluştuğunda ve faaliyet gösterdiğinde, örgütlü olmak bir yana ideolojik olarak ayrılmış fraksiyonları bünyesinde barındırmaz, taban oluşumları aracılığıyla sadece bireysel taraftarları kabul eder ve tüm bu durumları patolojik ve komünist mücadelenin katı birliği karakterine aykırı görerek diğer siyasi partiler

içerisinde kendi açık ve gizli örgütlerini oluşturma yöntemini uygulamaz.

Solun Arşivlerinden

Evet, Biz Dogmatığız

Il Partito Comunista, s. 114, 1984

"Komünist devrimciler, ilk fırsatta umutsuzluğa ve cesaretsizliğe kapılacak kişiler değil, tersine, proleter hareketin yozlaşmalarına karşı mücadelenin deneyimleriyle kolektif olarak tavllanmış, devrime yürekten inanan ve onu şiddetle arzulayan kişiler olmalıdır."

1921'de Parti ve Sınıf Eylemi'nde böyle yazmıştık. O zamandan bu yana, bir değil binlerce vade geçti, öyle ki devrime karşı sabırsız ya da güvensiz olan herkes artık onun "açıklanamaz" gecikmesinden dolayı umutsuzluğa kapılmıyor, ama şimdi açıkça "gerçekliğin" kendisinin Marksizmi çürüteceğini, bizi - "Talmudik", "dogmatik", "sekte" - gerçeklikten ve kitlelerin gerçek yaşamından ayrı durmaya zorlayacağını iddia ediyor. Bunlar tarih boyunca Marksistlere yöneltilen suçlamalardır ve tam da Komünist Enternasyonal'in Stalinist dejenerasyonu ile başlayan, köşe taşlarından biri Partinin her zaman, her durumda "kitlelerle aynı hizada" olması gerektiği iddiası olan, burjuvazinin mutlak egemenliğinin mevcut tarihsel evresinde zirveye ulaşmıştır. Bu tür suçlamaları tutarlı bir şekilde çürüttük, ama aynı zamanda bu yeni yozlaşmanın ilk tohumlarından itibaren, Partinin her zaman "kitlelerle" aynı hizada olması gerektiği fikrinin aksine, proletaryanın Komünist Partisiz bir sınıf olmadığını ve ancak özellikle proleter yenilgilerde devrimci teori ve programları nasıl sağlam tutacağını bilirse öyle olduğunu ve öyle kalacağını kararlılıkla teyit ettik.

İşte tam da bu belirleyici tezde, dolaysız oportünizm kendimizi "gerçekliğin dışına" yerleştirdiğimizi ve komünizmi "dogmatik" bir şekilde olumlamamızı gerçekliğin kendisine karşıt olarak görmektedir.

Ancak, diğer tüm "daha gerçekçi" görüşler bunu açıkça reddederken, yalnızca "dogmatik" komünizmin gerçekliğin materyalist bir açıklamasını yapabildiğini nasıl açıklıyorlar? Kitlelere "daha yakın" oldukları iddiasıyla işe başladılar. Kökleri katı oportünizme dayanan bu görüşler, merkezileşmiş Parti ve Devletin proletaryanın "özerkliği"ni feda edeceğini iddia ettiler. Partinin devrimdeki ve küresel burjuvazinin yıkılmasıyla sona erecek olan tarihsel süreçteki birincil işlevi teorisinin devrimin kendisini engellediğini iddia ettiler. Buna karşılık bizim tezimiz-teorimiz tam tersi ve doğrudur: gelecekteki tarihsel gidişatın bilincine ve belirli hedeflere ulaşma iradesine yalnızca Parti sahiptir; bunun için ayaklanma, yönetim, diktatörlük ve sınıfın ekonomik planı Parti'nin görevleridir; ve tam da bu nedenle, devrime doğru uzun tarihsel seyri boyunca sınıf giderek artan bir şekilde Parti'ye dayanır ve onu diğer geçici varlıklardan ayırır. Dolayısıyla, 'sınıf ancak Partiye sahip olduğu ölçüde böyledir'.

Her zaman iddia ettiğimiz gibi, devrim var olan en otoriter olgudur. Burjuvazinin otoritesinin devletinde yoğunlaştığı ve merkezileştiği herkes için açıktır.

Peki proleter sınıf hareketinin otoritesi nerededir? Tüm ülkelerdeki devrimci işçilerin gövdesi zaman ya da mekanla sınırlandırılmamıştır ve ırklar, uluslar, meslekler ve hatta kuşaklar arasında ayırım yapmaz. Bu, tüm kıyılardan ve tüm çağlardan gelen tutarlı oluşum devriminin militanlarının geniş bir birleşimidir. Ve onun canlı sentezine izin veren tek organ siyasi partidir, uluslararası temelli Komünist Parti'dir.

Devrimci Komünizmin Temelleri'nde şöyle yazmıştık:

"Bu nedenle Parti ve Devlet, Marksist bakış açısının kalbinde yer alır. Ya kabul edersiniz ya da reddedersiniz. Sınıfı Partisi ve Devleti dışında aramak enerji kaybıdır ve sınıfı bunlardan mahrum bırakmak komünizme ve devrime sırtınızı dönmek

anlamına gelir".

Vizyonumuzun özü burada yatmaktadır ve bu nedenle sınıfların ortaya çıkışından yok oluşuna kadar geçen tarihsel süreç boyunca kimsenin değiştirmesine izin verilmeyen bir doktrin bütünü savunuyoruz. Bu bizim "dogmatik" olduğumuz anlamına mı geliyor? Böyle bir suçlamaya hiçbir zaman boyun eğmedik, ama aynı zamanda burjuvazi ve oportünizmin dogma kavramının içine sinsice gizlediği aldatıcı kafa karışıklığını da her zaman açığa çıkardık. Bu bağlamda, Bugün Rusya'nın Ekonomik ve Toplumsal Yapısı'nda (Birinci bölüm, 95) şunları yazmıştık

"Dogma, belirli bir zaman ve toplumda bilimin ilk embriyosu olarak ortaya çıktı; soyut bir bilimin değil, praksisin aracı olan bir bilimin: hem praksisin (deneyimin, hatta ilkel toplumsal faaliyetin) geleneklerini aktarmak için hem de pratik normların, bir etik kodun temeli olarak. Dogmatik biçim, bir toplumsal yapıyı ve onun kontrolünü korumak isteyen sınıfların çıkarları doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Din bizim için değildir ve dünyayı anlama ihtiyacına bir yanıt olarak değil, çok daha eski ve kapsayıcı olan toplumu kontrol etme ihtiyacına bir yanıt olarak ortaya çıkmıştır.

"Bir Marksist için özünde dogmalar, tarihsel olarak, eylem kılavuzlarıdır. Dolayısıyla Marksizmin dogma değil eylem kılavuzu olduğu ifadesi, bir Marksist tarafından söylendiğinde saçmalaktır.

"Kendimizi iki burjuva pozisyonuyla karıştırdığımızı ortaya koyar: biri, mevcut sınıf biliminin vahyedilmiş ve otoriter dogmanın prangalarından ortaya çıktığı ve böylece burjuva efendileri ve bizim için eşit yasa yaptığı. Diğeri ise, fideist dogmaları mahkum ederek, insan eylemine rehberlik etme hakkına sahip olmak için gereken her şeyin yapıldığı ve devrimler döneminin sona erdiği." "

Sıradan ölümlülerin anlama iddiasında bulunamayacağı, sadece saygı duyup

tekrarlayabileceği doğüstü bir varlık tarafından ortaya konan hakikat olarak dogma kavramı, toplumsal ve tarihsel olarak ölmüş ve gömülmüş bir kavramdır. Bu anlamda Marksizm, tüm dogmacılığın en üst düzeyde olumsuzlanmasıdır. Bununla birlikte, tam da burjuvazinin sözde anti-dogmatizmiyle karıştırılmaması için, Marksizm her zaman sınıfsal olarak bölünmüş toplumda hakikatin sınıfsal hakikat olduğunu ilan etmiştir. Dolayısıyla, egemen sınıfın hakikatine karşı devrimci sınıf yalnızca kendi hakikatini ileri sürmek zorundadır. Tam da böyle bir iddia, karşıt hakikati inkar ederek, "mutlak hakikat" arayışında olan herkese dogmatik görünür. Anlamadıkları şey, egemen sınıfın hakikatinin de bir hakikat olduğu ve ancak karşıt hakikat olan devrimci hakikat tarafından inkar edilebileceğidir. Özellikle devrimci olmayan zamanlarda, devrimci hakikatin egemen sınıfın kolayca tanınabilir ve benimsenebilir hakikati tarafından tamamen karartılmasını önlemek için, gerekirse onu dogmatik bir şekilde savunmak gerekli hale gelir. Bu, hem bizim hem de Lenin'in "dogmatizmi" ve "sekteizmi"dir: burjuvazinin her doğrusunun, yalnızca burjuvazinin kendisi tarafından kullanılabilir hale getirilebilecek analiz araçlarıyla ayırt edilmesi zor olsa bile, proleter bir doğruyla karşı karşıya olduğu kesindir. Muhaliflerimiz her zaman bunun "gerçekliği" inkar etmek anlamına geldiğini söylediler, ancak biz her zaman onların atıp tutmasına izin verdik ve ilerledik.

Bizim yöntemimize içgüdüsel olarak karşı çıkan "anti-dogmatizm" in en büyük örneklerinden biri, SBKP'nin 1956'daki ünlü 20. Kongresiydi. Bir zamanlar Stalin tarafından savunulan sözde "yaratıcı Marksizm", Lenin'den alıntılarla desteklenen Stalin'in kendisine yönelik "dogmatizm" suçlamalarıyla eleştirildi; Stalin'i Stalin'den çok daha kötü bir şekilde tahrif eden alıntılardı bunlar. Marksist ilkelerin terk edilmesindeki bu daha da alçalmaya ilişkin yorumumuza Ölülerle Diyalog başlığını tam da bir zamanlar Stalin'in kendisiyle şiddetli bir savaş olsa da kurduğumuz bağlantıyı artık yaşayanlarla kuramayacağımızı vurgulamak için verdik.

Khrushchev şöyle buyurdu: "Teoriyi dogmatik bir şekilde, hayattan kopuk insanlar olarak göremeyiz... Teori taşlaşmış dogmalar ve formüller bütünü değil, militan bir eylem rehberidir. Pratikten kopuk teori ölüdür." Ve Mikoyan bunu şöyle çürüttü: "Teorisyenlerimizin çoğu sadece zaten bilinen alıntıları, formülleri ve tezleri tekrarlar ve farklı biçimlerde gizler." Ve Suslov: "Çalışmalarımız bilinen formüllerin ve tezlerin mekanik bir tekrarı şeklinde gerçekleşiyor ve bunun sonucunda bilgiçler, dogmatikler, hayattan kopuk insanlar ortaya çıkıyor. Propagandamız güncelliğin pahasına geçmişe, tarihe yönelmiştir".

Marksizme göre, bu kişiler aslında sadece şu anda ölü olmakla kalmayıp, her zaman ölü olmuşlardır, ancak hayattayken Lenin'in, Marx'ın teorisinin, özellikle İngiltere için geçerli olan genel direktifleri içerdiği için eksiksiz ve soyut bir şey olarak görülmemesi gerektiğini belirttiği ilk çalışmalarından alıntı yapma küstahlığında bulunmuşlardır. Bu nedenle, yukarıdaki Diyalog'da onların bu şüpheli iddiası hakkında yorumda bulunuyoruz:

"... Lenin o sırada Rus Çarlık karşıtı hareketin iki kanadıyla şiddetli bir mücadele içindeydi: Rusya'da sosyalist görevin işçilerde değil, mülk sahibi köylülerde olduğunu iddia ederek Marksizmi kabul etmeyi reddeden popülistler ve ekonomik İngiltere ve siyasi Avrupa'nın alışılmış versiyonuyla Marksizmden Rusya'da kapitalist girişimlere karşı mücadele etmek için otokratik hükümete karşı tarafsız bir yasallığa sahip olmak gerektiği sonucunu çıkaran yasal Marksistler. Lenin'in o andan itibaren acil silahlı eylemi proleter sınıf hedefleriyle birleştiren devrimci yöntemi inşa etmesi gerekiyordu ve anıtsal tarihsel yapısının temellerini bu iki kanada dayandırdı.

"Genç Lenin, bizim yetişkin Lenin'den öğrendiğimiz gibi, teorisinin kökeninden itibaren "eksiksiz ve soyut" olduğunu, bir parçasından hafifçe vazgeçenin hepsini kaybedeceğini bilemezdi. Bununla birlikte,

daha gençlik formülünde, Marx'ın teorisinin merkezine her yerde geçerli köşe taşları ve genel direktifler yerleştirilmiştir. Nedir bunlar? İki cümle değil, Lenin'in tüm çalışması ve yaşamı yanıtıyor (...) Lenin'i "dogmacılar" çetesinden uzak tutma hakkımız, kendisinin yaşadığı sürece bu terimi bir onur unvanı olarak ve oportünist ve "özgür eleştirmen "in karşıtı olarak kullanmış olmasında yatmaktadır."

"Anti-dogmatik" cihadın tarihi 1956'da sona ermedi. Aksine, bu her zaman dolaysız oportünizmin nakarati olmuştur ve "solculuk" kisvesine büründüğünde daha da kötüleşmiştir. Bu tür eğilimler durmaksızın, verimsiz örgütsel seçimlerimizi yöntemimizin ve özellikle de "organik merkezîyetçilik" olarak adlandırdığımız ve çoğu için "bürokratik merkezîyetçiliği" maskeleyen için kullanılan içi boş bir formülden ibaret olan örgütlenme ilkemizin krizinin göstergesi olarak sunmaya çalıştılar. Bizi nihayet "sekterliğimizi" terk etmeye ve "diyalektik materyalizm" yoluna girmeye, yani diğer "daha gerçek" devrimci gelenekleri kucaklamak için Sol geleneği terk etmeye davet ediyorlar. Komünist merdivenin sadece binde bir basamağını çıkmış olan bu türün en büyük çabası, özgürleşmemiş komünistlere vaaz vermekten ibarettir: ezenlerinizi kışkanın, onları taklit edin ve özgürleşin! Kısacası, amaçları devrimci proletaryayı kapitalist topluma karşı yönlendirmek değil; aksine, siyasi inançlarını geç burjuva devriminden türetiliyorlar ve devrimci dönemin saygın burjuva ilkelerinin artık sefil parçalar olduğunu fark etmiyorlar.

Onlara göre, diyalektik, bizim sözde "sekterliğimizin" yerine geçerek, komünist bilinç için mücadelenin tekelinin bizde olmadığını bize öğretmelidir. Aksine, birçok grup ve parti bu mücadeleye önderlik ediyor ve biz tam da dogmatizm ve sekterlik hastalığından muzdarip olduğumuz için bunun farkına varamıyoruz. Eğer komünizmin, bireylerin nihayetinde insancıl olan ve sınıf baskısına dayanmayan, insanın değil insan-türünün olumlandığı bir toplumla

bütünleşmesinden değil de insan-insanın yavan kurtuluşundan ibaret olduğunu düşünenleri onlara karşı tutarsak, bize yönelttikleri dogmatizm suçlamalarına ütopyacılık ve bilimsel körlük suçlamalarını da eklerler. Kökleri burjuva değerlerine dayanan modern bilimin, her bir bireyi evrenin merkezi haline getirecek kadar insanı yücelttiğini iddia ediyorlar. Ve bilim her zaman "yeni" olduğu için sadece dogmatik, sekter, ütopyacı değil, aynı zamanda Talmudik de oluruz. Her zaman inatla karşı çıktık ve hala da karşı çıkmaya devam ediyoruz; tam tersine, eğer Marksist felsefenin ders kitabını yazacak olsaydık, şu iyi bulunmuş formülü orada memnuniyetle karşılardık: "bilim eskinin tekrarıdır".

Muhafızlarımız bunda saf ve basit bir "dogmatik mistisizm" görmeye devam etsinler; her zamanki gibi, organik merkezîyetçilik ilkesini gözden geçirmek bir yana, ne programımızda ne de çalışma yöntemimizde virgül bile değiştirmeyeceğiz.

Siyasi iktidar mücadelesinde proletarya, hem kendi otoritesini temsil eden hem de proleter eyleme azami devrimci etkinlik kazandırmak için birleşik ve uyumlu bir şekilde nasıl hareket edeceğini bilen bir organa ihtiyaç duyacaktır.

Eylemde uyum ve kararlılığın yanı sıra, tarihsel geçişleri yeterince değerlendirme yeteneğine de sahip olması gereken böyle bir tutum, bunları uzun zamandır öngörmüş ve teorik olarak hazırlamış olmaya bağlıdır: Ekim'in parlak zaferinde değerli ve temel bir tarihsel referans noktasına sahip olan inatçı Parti çalışmamızın hiç de mistik olmayan materyalist anlamı işte buradadır. Bu, diğerlerinininkine karşı sürekli ve kesintisiz bir muhalefet içinde yürütülen tek bir Partinin çalışmasıdır. Sonuç teoremimiz bu nedenle nettir: sağlıklı dogmatizmimizin ve sağlam sekterliğimizin etrafımızda akıp giden hayatı görmemizi engellediği yanlıştır; aksine, bunların hem bugün bu hayatta sınıf düşmanının hayatını tanımak hem de yarın burjuvazinin ve oportünizmin ölümü üzerine proletaryanın ve insan türünün

hayatını onaylamak için tam olarak öncül oldukları doğrudur.

Vefat İlanları

Giovanni Casertano

Yoldaşımız Giovanni aramızdan ayrıldı. Eski muhafızlardan aramızda kalan son yoldaşımızdı. Büyük bir akademisyen olan Giovanni, hayatının son dönemlerine kadar Napoli'den mektuplaşmaya devam etti, kendinin ve bizim çalışmalarımızı hiç aksatmadı ve partinin yayın komitesiyle düzenli olarak işbirliği yaptı.

"Anma merasimlerinden" hoşlanmadığını söylediği için, bunu yoldaşlarını ve onu tanıyan, canlılığından, parlak zekasından ve ruhundan keyif alan ve onu sevenleri bilgilendirmek için yazıyoruz.

Ginevra Ana

Partimizin tüm yoldaşları annesini kaybeden yoldaş Alessandro'yu kucaklıyor. Ginevra komünist değildi ama oğlunun partinin bir üyesi olmasını onayladı. Proleter kökenlere ve içgüdülere sahipti ve kendisini her zaman ezilenlerin yanında konumlandırdı. Torino'daki parti toplantıları vesilesiyle evini seve seve açtı ve yurtdışından gelen yoldaşları ağırlamak için elinden geleni yaptı.

Mauro

Parti, yoldaş Mauro'nun zamansız ölümünü onu tanıyan ve seven herkese büyük bir üzüntüyle bildirir.

Torino'nun en proleter ve mücadelecî mahallelerinden biri olan Le Vallette'de doğup büyüyen Mauro, daha 14 yaşındayken polise karşı sokak çatışmalarına katılarak proleter bir asker olduğunu kanıtladı. 1986'da EKP'ye katıldı ve hayatının geri kalanında partide kaldı.

Mauro, çalışma koşullarının savunulmasında işçilerin mücadeleleri yönünde keskin bir duyarlılıkla işçileri örgütlenme konusundaki büyük yeteneği ile kendini gösterdi. Demiryolu tren mürettebatı sendikası COBAS'ın kurulmasına yardımcı oldu.

Cömert, zeki, nazik bir ironiye ve herkese karşı yardımseverliğe sahipti, işçiler ve onu tanıyan herkes tarafından seviliyordu.

Artık hepimiz kendimizi daha yalnız buluyoruz, başka türlü de olamaz.

Biz komünistler, insanlığı hapseden zincirleri süslemek için sahte çiçekler olan dinlerin teorilerini reddediyoruz. Ancak maddi fizik açısından Mauro yoldaşın ölmediğini biliyoruz. Olayların dört boyutlu uzayında varlığını sürdürmektedir. Zamanı geçmişten geleceğe ve yaşayan her bireyin doğumundan ölümüne doğru amansız bir akış olarak algılayanlar bizlere göre bu, türlerin evrimi tarafından üretilen, hayatta kalmamızı sağlamaya uygun, ancak dünya evreninin gerçekliğine karşılık gelmeyen bir yanılsamadır. Komünistler olarak bu kişiselciğe indirgemeyi reddediyor, bilime ve sınıf bilincine göre hareket ediyor ve hissediyoruz.

Bilgelikten korkan ve ona erişemeyen burjuva ve küçük burjuva balçığı, bencil ve rekabetçi bireyciliğe batmış durumdadır. Onlar yaşamı yalnızca bencil benliklerinin dışsal ve yüceltici bir unsuru olarak kavrayabilirler. Biz komünistler için gerçek insani değer, kendimizi evrenin enerji maddesinin, kendi kendini örgütleyen yıldız tozunun bir parçası olarak fark edene kadar, benlikten özgürleşerek, sosyal insan topluluğuyla birleşerek belirlenir.

Mauro, ölü, yaşayan ve doğmamış tüm yoldaşlarımızın bu kucaklaşmasına katıldı, tıpkı bugün özgürleşmiş bir toplumsal insanlık için mücadele eden tüm savaşçıların anısında ve toplumsal mücadelesinde hayatta olduğu gibi.

Aziz Pavlus, Hıristiyanların bu dünyada olduklarını ama bu dünyadan olmadıklarını belirtmiştir. Mauro da bu dünyadaydı ama bu dünyadan değildi. O da hepimiz gibi bencillik, açgözlülük, paranın yabancılaşması, aile denen ine götürecek et parçasını kapmak için canavarlar gibi savaşan bireylerin rekabeti dünyasında yaşıyordu. Ancak, Aziz Pavlus'un aksine, biz komünistlerin yeni dünyası cennette değil, yeryüzündedir: insanlığın topluluğu içinde bireyselliğini gerçekleştiren ve güçlendiren sosyal insanın, etkilenmiş insanlığın dünyası. Karşısındakini düşman bir rakip olarak değil, toprağın ve toplumsal emeğin meyvelerini sevinçle paylaşacağı bir kardeş olarak gören bir insanlık.

Yoldaş Mauro bu büyük hayale ve acil, gerekli ve olgun ihtiyaca katıldı. Ve o bunu yapışında gerçek bir insandı.

EKP Yayınları

Communist Party

Communist Left

Il Partito Comunista

Comunismo

El Partido Comunista

cpublishers.com

Türkçe Sitemizde

Komünist Devrim ve Kadınların Kurtuluşu

Ortadoğu'da Devlet Oluşumu ve Toplumsal Mücadelelere İlişkin Marksist Ders

Emperyalist Savaşlar Üzerine Parti Tezleri ve Klasik Parti Değerlendirmeleri

Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Son Kırk Yılı:
1980'den 2020'ye Genel Bir Bakış

Lenin, Organik Merkeziyetçi

İletişim: icparty@interncommparty.org